

Ingen tyske 'Taurus'-missiler til Ukraine

5. oktober 2023 (EIRNS) – Det tyske dagblad Bild rapporterer med henvisning til unavngivne officielle kilder, at den tyske regering har besluttet ikke at sende sine langtrækkende Taurus-missiler til Ukraine inden for en overskuelig fremtid. Selvom regeringen endnu ikke formelt har underrettet Kiev om sin beslutning, er det klart for folk i regeringen, at leverancerne ikke vil finde sted foreløbig.

Fraværet af en offentlig meddelelse kan give den tyske kansler Olaf Scholz en åben valgmulighed, men Bild hævder, at sandsynligheden for en sådan beslutning er lav. Ifølge TASS bemærker avisen, at Taurus-missiler kan bruges til at ramme Krim-broen.

Atomar optrapning foreslået af galninge i NATO Review og i Rusland NATO-galning opfordrer til atomoptrapning mod Rusland

5. oktober 2023 (EIRNS) – For dem af jer der troede, at der ikke er nogen, der er skøre nok til at risikere et atomart ragnarok i en krig mod Rusland, præsenterer vi en nylig artikel af Gregory Weaver, publiceret i NATO Review. Weaver, der er militærstrateg og tidligere hovedrådgiver for formanden for USA's Forsvarskommando, argumenterer for, at NATO skal være forberedt på en lokal og "fleksibel" atomar optrapning i forhold til Rusland.

Hele artiklen er gennemsyret af en bizar og umenneskelig logik og udtrykker Weavers antagelse om, at der findes en taktisk tilgang, hvor brugen af atomvåben med lav effekt kan bruges til at vinde det atomare kyllingespil i en krig mod Rusland. Efter at have påstået, at Rusland snart vil ty til atomvåben for at få NATO til at give efter og/eller splitte alliancen, advarer Weaver mod den "farligt fejlagtige antagelse", at når

først et atomvåben er blevet brugt, vil det hurtigt eskalere til en fuldstændig atomudveksling. Weaver er uenig: "Det er selvfølgelig muligt, at begrænset brug af atomvåben kan føre til ukontrolleret optrapning, men det er på ingen måde sikkert og måske ikke engang sandsynligt." Derefter siger han: "Denne fejlagtige antagelse kan føre til en fejlagtig opskrift: at stole primært på truslen om ukontrolleret atomoptrapning for at afskrække russisk atomart brug på ethvert niveau..."

Med andre ord: NATO skal være parat til at optrappe efter russiske atomangreb, ellers vil Rusland udnytte vores frygt og forsøge at "splitte alliancen i en fremtidig krise eller konflikt med acceptabel risiko for, at NATO ikke vil reagere." I stedet opfordrer Weaver til, at NATO forbereder sig på alle områder af atomkapaciteten, det han kalder en "Fleksibel Respons"-strategi. Dette inkluderer fremskudte taktiske atomvåben såvel som konventionel militær opbygning. Derudover skal NATO være i stand til at fortsætte med at operere i et "miljø med begrænset brug af atomvåben" samt være forberedt på at imødegå et russisk atomangreb.

Hvis dette ikke har skræmt ens indre menneskelige sjæl endnu, siger Weaver derefter, at dette er "konkurrence i risikotagning", som skaber en "trussel, der overlader noget til tilfældighederne." Han nævner Thomas Schelling, som er berømt for at anvende spilteoretisk logik på atomkrigsområdet, i det Schelling kaldte "rationel irrationalitet". Den slags vanvittige spil førte til Schellings bidrag med ideer som "kontrolleret optrapning" og "strafbombning", og derfor tog de dække af at være defensive eller fredsorienterede løsninger på krig.

Selvom man kunne fristes til at sige, at Dr. Strangelove er kommet ind i bygningen, er det desværre langt mere sandsynligt, at han har været her hele tiden.

Russisk galning presser også på for atomoptrapning

5. oktober 2023 (EIRNS) – Den fremtrædende russiske

lænestolsstrateg Sergej Karaganov har tilsyneladende påtaget sig en personlig mission for at overbevise den russiske regering og det russiske samfund om at droppe Ruslands nuværende restriktive atomdoktrin og gå ind for forebyggende atomkrig. Han lancerede denne kampagne i juni med to artikler, der foreslog, at Rusland kunne iværksætte atomangreb på Europa for at genoprette "frygten for atomar optrapning" og dermed "redde menneskeheden fra en global katastrofe." Hans forslag udløste en storm af modstand, men muligheden var på bordet. Han eskalerede den 26. september med en ny artikel på over 7.500 ord i *Russia in Global Affairs* – mere vanvittig end de foregående.

Karaganov, der har haft gode forbindelser til den vestlige elite i årtier (medlem af Council on Foreign Relations International Advisory Board, 1995-2005, og medlem af Trilateral Commission, 1997-2013), insinuerer, at ivrige russiske kritikere af hans strategi kunne være "defaitister, der endnu ikke er flygtet fra Rusland, men som ikke desto mindre hader landet."

Men hans udgangspunkt afspejler de utopiske vrangforestillinger hos hans tidligere vestlige venner: at "den automatiske optrapning fra begrænset brug af atomvåben til en global termonuklear konflikt er en myte." Det britiske monarkis Chatham House antager, at Rusland vil bakke ud, når det kommer til et atomart opgør; Karaganov erklærer NATO's artikel 5 for at være "et bluff".

Hans syn på menneskeheden er ligeledes hobbesiansk. Selv i "en mere retfærdig verdensorden" vil der være "nye giganter", som uundgåeligt vil konkurrere. "Intensivering af den atomare faktor, med den terror den indgyder, er nødvendig for at forhindre den uundgåelige rivalisering i at eskalere til fjendtligheder," mener han.

Karaganov indrømmer, at "det er klart over min kompetence at diskutere specifikke scenarier for brug af atomvåben, da jeg

ikke engang er bekendt med vores evner eller vores modstanderes, herunder potentielle modstanderes.” Det gør ikke noget. Han argumenterer ubekymret for, at “hvis atomvåben skal bruges (Gud forbyde det), skal angrebet være tilstrækkeligt stort”; en for lille begrænset udveksling af atomvåben ville kun reducere deres “afskrækkende” effekt.

De “praktiske skridt at overveje”, som han tilbyder, inkluderer:

“Washingtons høje og det amerikanske samfund må forstå, at gengældelse for deres hensynsløse og aggressive politik er uundgåelig. For at opnå dette er det for det første nødvendigt straks at sænke tærsklen for brug af atomvåben i vores doktrin, som blev hævet ubekymret, hvis ikke uansvarligt, og for det andet forsigtigt, men beslutsomt at bevæge sig op ad stigen med optrapning-afskrækkelse... Hvis ... Vesten ikke trækker sig tilbage eller ændrer sin politik – at ty til brugen af nogle få atomvåben mod flere lande i Europa...

“Hvis ... USA/Vesten angriber de russiske væbnede styrker med ikke-atomare midler ‘som gengældelse’ for vores præventive brug af atomvåben ..., skal modstanderen advares ... offentligt om, at en anden bølge af atomangreb mod de europæiske lande vil følge... Hvis USA ... fortsætter sin aggression, skal Washington advares om, at der vil følge atomangreb mod amerikanske baser i Europa, hvilket vil resultere i titusindvis af amerikanske soldaters død...” Og så videre.

Foto: Wikimedia Commons

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 4. oktober: Diplomati eller total krig? Du vælger! Der er ingen tredje mulighed

Ikke korrekturlæst.

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 4. oktober 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Meget af det, vi skal diskutere i dag, handler om situationen omkring NATO's stedfortræderkrig i Ukraine mod Rusland. Der har været en række vigtige udviklinger: EU og NATO viste i sidste uge deres tåbelige engagement i en fortsat krig ved at lade deres udenrigsministre strømme til Kiev og give løfter om at fortsætte krigen til det sidste, uanset tabet af ukrainske liv eller de ødelæggelser, de påfører deres egne landes økonomier. I USA blev formanden for Repræsentanternes Hus afsat i en kamp, der i virkeligheden handlede om, at han brød sit løfte om at stoppe finansieringen af krigen i Ukraine, og om dobbeltspil i spørgsmålet om krigsfinansiering. Og vi ser forandringer i Europa med en stadig dybere splittelse mellem Ukraine og Polen, et antikrigsparti i Slovakiet, der fik flest stemmer ved det nationale valg lørdag den 30. september, og et livstegn for antikrigsbevægelsen i Tyskland, hvor støtten vokser til et forslag om en forhandlet fred, der blev fremsat

den 28. august af fire meget fremtrædende tyskere.

Så Helga, lad os begynde med dine tanker om denne strategiske konjunktur, hvordan du ser den, og hvor du tror, tingene er på vej hen?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det er lovende, farligt, fascinerende og håbefuldt. Jeg vil ikke nedtone faren for krig, for situationen i Ukraine er stadig en kødhakker, hvor briterne igen og igen forsøger at optrappe krigen, som det nylige eksempel med den nye britiske forsvarsminister Grant Shapps, der havde en vild idé om at sende den britiske flåde ind i Sortehavet for at forsvare ukrainske skibe, at sende britiske soldater til Ukraine for at træne ukrainere i Ukraine: Det var for meget for selv premierminister Sunak, så han foretog en kovending, og nu er Shapps også ved at skrue ned for sin krigsretorik. Men det viser, at de neokonservative og det britiske imperiums styrker stadig er indstillet på at optrappe krigen.

Men mens det står på, må vi ikke sænke paraderne et sekund, for det hele er ved at bryde sammen. Du nævnte afsættelsen af Kevin McCarthy, formanden for Repræsentanternes Hus, og det er en fascinerende historie, for det var uventet, det er aldrig sket før. Men det var en kombination af 7 republikanere og jeg tror 210 (eller et stort antal) demokrater, og de havde en stemmeprocent på 216-210. Men den virkelig interessante historie er, hvad Matt Gaetz, det republikanske kongresmedlem, sagde, som det, der lå bag: Nemlig at USA's årlige gæld er på 2 billioner dollars, at USA har en samlet gæld på 33 billioner dollars, og at det er uholdbart, især nu – og det var vigtigt, at Gaetz bragte dette frem i Kongressen – at der foregår en massiv de-dollarisering, hvor mange lande bare bevæger sig ud af dollaren og går over til at handle i deres egne nationale valutaer, og at det nu faktisk er ved at udgøre en faktor.

For det her er ikke en naturkatastrofe, det er en menneskeskabt katastrofe, for det er et modsvar. Hvis USA og

briterne ikke havde skubbet på denne NATO-krig, de seks NATO-udvidelser mod øst, som i sidste ende involverede Maidan-kuppet i Ukraine i 2014 og den efterfølgende udvikling, der endte med krigen i Ukraine, krævet sanktioner mod Rusland, indført bevæbning af dollaren ved blot at tage aktiver fra Rusland, Afghanistan og andre lande. Alle disse politikker var, at de mennesker, der pressede på, troede, at de kunne slippe af sted med hvad som helst, fordi de er den unipolære verden, men langt størstedelen af menneskeheden så på det og sagde, vent et øjeblik, hvis det at arbejde med hegemonen, med USA, fører til alt dette, og vi skal betale regningen, er det måske ikke så god en idé.

Så der var et enormt tilbageslag. BRIKS – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – udviklede et enormt momentum på deres topmøde i Johannesburg i august, hvor seks nye medlemmer kom til, heriblandt Iran og Saudi-Arabien, Egypten, Etiopien, De Forenede Arabiske Emirater og Argentina. Og yderligere 40 lande har ansøgt om medlemskab i den næste periode.

Så der foregår lige nu en fuldstændig nyorientering af verden, et nyt paradigme er under udvikling som svar på forsøget på at gennemtvinge en unipolær verden, da den tydeligvis ikke længere havde noget grundlag, og sandsynligvis aldrig har haft det. Nu har vi det første offer, så at sige, i form af formanden for Repræsentanternes Hus, som forsøgte at presse et lovforslag igennem, der blandt andet ville have betydet en løbende penge- og våbenstrøm til Ukraine. Og der er mange mennesker i USA, der siger, at det er penge, som de amerikanske borgere ikke har mere, som står over for en kollapsende infrastruktur, som er i en forfærdelig social og kulturel krise i USA.

Alt dette sker på en meget dramatisk måde. Og inden for det er der heldigvis en voksende indsats for at få en fredelig løsning. Du nævnte oplægget fra disse fire fremtrædende tyskere – jeg tror, vi diskuterede det allerede i sidste uge – men jeg vil gerne gentage det: Det er et oplæg fra

forhenværende general Harald Kujat, som tidligere var den øverste militære leder i Tyskland; Horst Teltschik, en topdiplomat under den tyske genforening og mangeårig formand for sikkerhedskonferencen i München; professor Hajo Funke, en historiker fra Berlin; og Peter Brandt, søn af Willy Brandt. Dette [papir]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/28/ending-the-war-by-a-negotiated-peace/>) cirkulerer vidt og bredt. Den internationale fredskoalition, som vi har taget initiativ til, og som vokser og ekspanderer hurtigt, er mobiliseret for at få den udgivet i så mange lande som muligt, og vi fik nogle gennembrud: Papiret blev udgivet og kommenteret i Italien, Frankrig, Schweiz, Mexico og sandsynligvis et par andre. Men der er også andre mennesker, der promoverer denne artikel. Så der er en voksende idé om, at krigen skal afsluttes gennem fredsforhandlinger, og dette papir indeholder et meget konkret forslag til, hvordan det kan gøres.

Det er et vigtigt redskab for de mennesker, der virkelig ønsker at stoppe faren for Tredje Verdenskrig, så vi vil offentliggøre linket til deres papir igen under denne webcast, og jeg beder jer alle om at hjælpe med at sprede det. Hvis du har en blog, en platform eller en trykt publikation, så genoptryk den, få folk til at kommentere på den og gør den kendt. For jeg tror, I har brug for et samlingspunkt, og selvom der har været en del kritik, og vi faktisk fik nogle meget skarpe reaktioner fra folk, der sagde, at det er helt urealistisk, fordi Rusland aldrig vil gå med til det, Rusland stoler ikke længere på Vesten – ja, det er sandt. Men hvad Rusland tænker, bestemmes af, hvad Vesten gør, og hvis vi kan mobilisere en betydelig fredsstyrke i Vesten, er jeg helt sikker på, at Ruslands holdning også vil ændre sig, for jeg tror ikke, at Rusland ønsker en tredje verdenskrig. Men de ønsker ikke at kapitulere over for et Vesten, der er dobbeltmoralisk og ikke ærligt. Men hvis vi mobiliserer en ærlig fredsbevægelse, tror jeg, vi har en chance for at afslutte denne krig med diplomati.

Og jeg synes, at McCarthys afsættelse fra sin stilling i Repræsentanternes Hus på grund af disse spørgsmål bør give alle et enormt boost og en følelse af optimisme, at man kan gøre noget for at vælte en tyrannisk orden. Så vi bør absolut være optimistiske og blive ved med at opbygge fredsbevægelsen: IPC vil blive udvidet, så slut dig til os i denne indsats, og lad os se i øjnene, at verden forandrer sig meget hurtigt, og der er absolut intet, der kan sætte ånden tilbage i flasken! Så derfor er den eneste fornuftige holdning, at vi må få de vestlige lande til at slutte sig til det globale flertal og opbygge et nyt system, et nyt paradigme for internationale relationer. Og hvis de vestlige lande ville give udtryk for det, kunne alt løses, for jeg er helt, helt sikker på, at BRIKS-landene og landene i det Globale Syd ville hilse en positiv holdning fra Vesten mere end velkommen.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra vores ven, som gerne vil vide, hvad resultatet blev af drøftelserne i Repræsentanternes Hus og Senatet i sidste uge. Han påpeger, at Biden havde bedt om at få stillet over 20 milliarder dollars i nye penge til rådighed for Ukraine; det blev så reduceret til 6 milliarder dollars, og så blev det taget helt ud af budgettet i det lovforslag, der gik igennem. Men han spørger: "Betyder det, at de ikke vil bruge flere penge? Eller at de stadig vil forsøge at bringe det op igen?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, når man kender de interesser, der er knyttet til det, det militærindustrielle kompleks, så er jeg sikker på, at de vil tage det op igen. Men lige nu er der en objektiv flaskehals, og flaskehalsen er, at ikke alene blev pengene ikke godkendt i denne runde, men lagrene af ammunition i USA og selv i de europæiske lande er ved at være så små, at det bringer de involverede landes nationale forsvarsbehov i fare. Det er meget interessant, for i mellemtiden har Rusland i de halvandet år, krigen har varet, faktisk ikke stået over for sådanne problemer. Men de har opbygget deres krigsøkonomi ret effektivt, og jeg tror, det er på tide, at Vesten indser,

at de ville gøre det meget bedre og handle i deres egne borgeres interesse, hvis de ville stoppe dette fokus på militæret og få gang i økonomien! For USA's økonomi ligger i ruiner, infrastrukturen bryder sammen, der er forfærdelige sociale problemer overalt, og Tyskland er i frit fald som følge af sanktionerne mod Rusland, sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, stigningen i energipriserne, som virkelig vil eksplodere i det kommende efterår og vinter; næsten halvdelen af industrien er enten ved at lukke ned, gå konkurs eller sige, at de ikke har råd til at blive i Tyskland længere, og de søger investeringer i udlandet – enten USA eller Kina; og Tyskland står derfor over for en enorm økonomisk og også social krise.

Så det er virkelig på tide at genoverveje, og hvis de regeringer, der fører disse politikker, ikke er i stand til at genoverveje, må de udskiftes: Det står i Uafhængighedserklæringen, og det er faktisk borgernes grundlæggende rettigheder, for hvis regeringer sværger, når de tiltræder, som i det tyske tilfælde, skal alle ministre og kanslere aflægge ed på, at de vil forsvare det tyske folks interesser, at de vil øge fordelene for dem og forhindre dem i at lide skade; og hvis du har regeringer, der krænker det hver dag, hver time, så bør disse regeringer muligvis udskiftes på det tidligst mulige tidspunkt.

SCHLANGER: Helga, for at følge op på dette tema har vi et spørgsmål fra Angela fra Italien, som citerer noget, du har sagt for nylig, og spørger: "Hvad mente du, da du sagde, at nationer i det Globale Syd, i Latinamerika, Asien og Afrika, er 'trodsigt uoverbeviste om retfærdigheden i den ukrainske sag'?" Og så sagde hun, at hun mener, at afrikanerne er blandt de nationer, der støtter Rusland stærkt. Vil du kommentere på det?

ZEPP-LAROUICHE: Der var virkelig en stor indsats fra amerikanske embedsmænd, EU-embedsmænd, repræsentanter for forskellige europæiske regeringer, de rejste rundt i verden

til Latinamerika, Asien og Afrika for at forsøge at lægge maksimalt pres på disse lande, så de skulle fordømme den såkaldte "russiske aggression" og slutte sig til de såkaldte "demokratier". Det har været en total fiasko. Landene i det Globale Syd, med undtagelse af nogle, der var for svage til at modstå et sådant pres, nægtede grundlæggende at gøre det. De insisterede på, at de ville indtage en alliancefri position, og at de ikke ønskede at blive en brik i denne geopolitiske konfrontation.

Grunden til, at de gør det, er ret indlysende, for det, der sker med hensyn til angreb på Rusland – fra medierne, fra politikerne – og på Kina, er, at disse lande har oplevet noget helt andet. De har oplevet, at det såkaldte Vesten, især USA, men også de europæiske kolonimagter, kun tilbød militærsamarbejde, træning af tropper, sikkerhedsspørgsmål, men ingen økonomisk udvikling. Men så ser de på Rusland og Kina, og de tilbyder økonomisk udvikling, infrastruktur, havne, lufthavne, atomkraftværker, og så siger de, jamen, disse lande hjælper os med at overvinde underudvikling, så måske er de vores venner. Særligt i nogle lande er erindringen om kolonialismen ekstremt nærværende! Også i de afrikanske nationers kamp for uafhængighed – hvem var på deres side? Det var Sovjetunionen.

Så på en måde har den seneste periode været som et vendepunkt, hvor en masse ting, som var dækket af fortællinger og historier og så videre, nu er kommet frem i lyset: At landene i det Globale Syd ikke ønsker at fortsætte det kolonialistiske system, og hvem forbinder de med det? Det er USA, briterne, europæerne.

Så jeg tror virkelig, at vi oplever en enorm forandring, og hvis de europæiske lande og USA ønsker at genvinde tilliden hos landene i det Globale Syd, er de nødt til at ændre sig drastisk. De bør indrømme, at de tog fejl, at de forsøgte at fortsætte det kolonialistiske system med moderne midler, gennem handelsregler, gennem kreditbetingelser, ved at tvinge

landene i det Globale Syd til at nøjes med at eksportere deres råmaterialer og ikke tillade dem at engagere sig i oparbejdning og gå op i produktionsværdikæden, så de kunne få gavn af deres egne ressourcer. Det har de gennemskuet: Det er ikke en hemmelighed!

Nu bevæger de sig i retning af at få hjælp fra især Kina, men også Rusland og andre lande, til at forbedre deres produktionskæde, og de har et ønske om at blive mellemkomstlande på mellemlangt sigt eller endda på kort sigt. Og det synes jeg er en rigtig god ting! Hvis folk i Nord var fornuftige, ville de glæde sig over det. USA førte trods alt den første antikolonialistiske krig mod Det Britiske Imperium i 1776, så de burde være glade for det og huske deres egen antikolonialistiske tradition i stedet for at tage parti for deres tidligere kolonialistiske herre, Det Britiske Imperium!

SCHLANGER: Vi oplever fortsat en vis skepsis over for muligheden for en forhandlingsløsning. Jeg vil ikke gennemgå alle spørgsmålene, men et par af dem vil du måske eller måske ikke kommentere på. Fra J. i chatrummet siger han dybest set: "Hvorfor skulle Rusland forhandle med Vesten efter alle de brudte løfter?"

Så har vi et fra J.S., som spørger: "Hvordan kan antikrigsbevægelsen i noget politisk parti blive hørt, når folk nægter at acceptere den virkelige situation på grund af krigspropaganda?"

Så hvis du har lyst til at kommentere på nogen af dem, kan vi gå videre til andre spørgsmål om BRIKS.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg ved, at det er et meget almindeligt synspunkt i Rusland blandt folk, der ser på det ud fra russiske interesser, og de er meget barske. Eksempelvis starter erklæringen fra de fire tyskere med at sige, at den uprovokerede – nej, ikke "uprovokerede" – men Ruslands

aggressionskrig mod Ukraine; og mange mennesker har problemer med den formulering. Jeg tror, at den næste sætning i det papir er, at fornuften alligevel må sejre.

Så hæng dig ikke i den første sætning, for hvad tror du, hr. Kujat var formand for NATO's militærkomité; han var den højeste militære person i det tyske Bundeswehr. Horst Teltschik er fra en konservativ tradition i Kristendemokraterne. Jeg mener, man kan ikke forvente, at folk ikke siger noget, som de føler skal appellere til, hvad flertallet af befolkningen mener. Men det er kun én sætning, og hele resten er dybest set meget konstruktivt og rettet mod at vinde folk fra deres egne politiske fraktioner i Tyskland.

Nu er jeg sikker på, at jeg ikke har talt med de fire forfattere om deres motiver for at skrive det, som de gjorde, men jeg er ret sikker på, at de ønsker at stoppe krigen, og de ved udmærket godt, at optrapningen kommer fra NATO! Jeg mener, det er jo indlysende, så ingen kan misforstå det.

Så hvad gør man? Russerne er fast besluttet på at vinde på slagmarken, men NATO, i hvert fald indtil nu, folk som Stoltenberg og Baerbock og disse folk, de sagde, at vi er nødt til at "ruinere Rusland", Rusland skal gøres fuldstændig ude af stand til at fortsætte denne politik; og Ukraine skal vinde. Så hvis du har to sider, der begge siger, at de er nødt til at vinde, så er du på vej mod Tredje Verdenskrig.

Men hvis Kujat-Teltschik-Funke-Brandt-forslaget får så meget momentum, at det påvirker denne ekstremt flydende strategiske situation, og at der kan arrangeres nogle forhandlinger. For du ved, der er Lula, der er de afrikanske stater, der er Vatikanet, der er Erdogan, der er det kinesiske forslag: Det er en masse mennesker, der er i bevægelse. Og hvis alle disse kræfter kan bringes sammen, og der rent faktisk kan forhandles, så tror jeg, at målet er at overbevise krigsfraktionen i Vesten, at svække dem og at få de mennesker frem i forgrunden, som ønsker at stoppe krigen. Og så vil

russerne se helt anderledes på det.

Jeg mener, se: Jeg ved, at hvis Rusland så noget i Vesten, der var værd at genvinde tilliden til, så er jeg helt sikker på, at de ville gå tilbage til den slags forhandlinger, der var på bordet i marts 2022, hvor Zelenskyj havde indvilliget i det; Erdogan havde mæglet; der var faktisk en idé om at have et neutralt Ukraine. Så kom Boris Johnson til Kiev, og alt blev aflyst. Minsk-processen: Der var bestræbelser, som kunne have ført til en fredelig løsning.

Så jeg er overbevist om, at hvis dette vinder momentum, vil den russiske holdning ændre sig. Men den russiske holdning vil {kun} ændre sig, hvis der er en meget troværdig styrke i Europa og USA – eller i det mindste i Europa, for uden Europa kan USA virkelig ikke gennemføre dette – til at stoppe det. Og jeg synes virkelig, at folk skal opgive tanken om, at man alligevel ikke kan gøre noget, for hvis Tyskland f.eks. bevægede sig kraftigt i retning af disse fire menneskers forslag, ville krigen stoppe, fordi hele Europa ville følge efter. Se på, hvad der sker: Den nye valgvinder i Slovakiet, Robert Fico, som har været premierminister to gange før, han er helt klart fortaler for at stoppe våbensalget til Ukraine; han er for fredsforhandlinger; og han har en god chance for at danne den næste regering. Ungarn, det samme. Og i Frankrig er stemningen meget eksplosiv, og det kan gå begge veje. I Italien er der en enorm kamp. Så nøglen er i virkeligheden Tyskland, og jeg synes, at folk virkelig skal have en fornemmelse af, at det kan lade sig gøre, og at afsættelsen af McCarthy bør være et eksempel på, hvad man gør med politikere, der er krigshøge.

SCHLANGER: Jeg synes, det er meget tydeligt ud fra det, du lige har sagt, Helga, at vores seere nu har et ansvar i forhold til at droppe deres spørgsmål og blive mere aktivt involveret i organiseringen. Det er relateret til et par andre spørgsmål, der er kommet ind om, hvad der sker med BRIKS. Det ser ud til, at BRIKS bliver stærkere, som du nævnte tidligere.

Vi har et spørgsmål fra Algeriet om det nye finansielle system. Han skriver: "Det kan ikke gå hurtigt nok for mig. Hvad er fremskridtene med at erstatte den unipolære orden siden BRIKS-topmødet?"

ZEPP-LAROUCHE: Det har også ikke-lineære effekter. Den nye udviklingsbank er nu begyndt at udstede obligationer i nationale valutaer. Det er meget vigtigt, for det er den slags kreditskabelse, der er brug for. Ideen om en BRIKS-valuta er lidt mere vanskelig. Men en vigtig udvikling, som finder sted i Rusland lige nu, er, at chefen for centralbanken, Elvira Nabiullina, stadig er et levn fra Boris Jeltsin-traditionen. Hun er, vil jeg sige, en neoliberal finansiell monetarist, og hun har forhindret mange af de ændringer, som for eksempel den [russiske økonom Sergei Glazyev] (<https://www.royalcollins.com/leaping-into-the-future-china-and-russia-in-the-new-world-tech-economic-paradigm/>) havde foreslået, og som faktisk skrev en bog om, hvorfor Kina skulle være modellen for Rusland.

Nu følte Nabiullina sig nødsaget til at angribe det kinesiske finanssystem ved at komme med den ret absurde udtalelse, at Kina havde forsøgt at liberalisere økonomien i årtier og ikke havde gjort det. Det er bare ikke sandt: Kina har gjort præcis det modsatte ved at bremse investeringer i spekulative områder og forbyde kinesere at rejse til udlandet og investere i spekulative sektorer. Så hun tager faktisk fejl, for at sige det mildt. Men det har nu skabt en meget interessant debat i Rusland, hvor hun bliver kritiseret, og den kinesiske model bliver diskuteret bredt.

Det ville naturligvis kræve, at der blev truffet nogle foranstaltninger i kølvandet på arven fra Jeltsin, men hvis Rusland meget tydeligt adopterede den kinesiske model, ville det gavne Rusland enormt, og der er ingen grund til, at Rusland med sit utrolige videnskabelige potentiale ikke kunne kopiere den kinesiske model på en meget kraftfuld måde.

Så det er de forandringer, der finder sted. Og det faktum, at de-dollariseringen var en faktor i udviklingen, det, der lige er sket i den amerikanske kongres, giver dig bare en forsmag på, at budskabet vil komme stærkere selv til de mest hard-core mennesker i Vesten, der ønsker at holde fast i den gamle orden, at de bliver nødt til at ændre sig.

Så jeg kan kun være enig: Det skal ske hurtigt, men jeg er helt sikker på, at det vil ske.

SCHLANGER: Og Helga, jeg har et sidste spørgsmål til dig, som jeg er sikker på, at du med glæde vil besvare. Det er fra en af vores seere, som så [Manhattan Project](<https://laroucheorganization.com/article/2023/09/30/weve-returned-china-youth-delegation-discussion>) programmet sidste lørdag, som var en diskussion med unge mennesker, der repræsenterede Schiller Instituttet i en delegation, der besøgte Kina, og som havde en masse at berette om det. Og seeren spørger: "Hvor vigtigt er denne form for person-til-person-diplomati for at vende det fjendtlige syn hos de propagandister, der ønsker en krig mod Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er supervigtigt, for den entusiasme, hvormed de 15 delegerede kom tilbage, den er smitsom! Og jeg talte med nogle af de mennesker, der var med i den delegation. De bekræftede bare alt det, {alle}, der tager til Kina, kommer tilbage med: Forretningsmænd, der investerer der, turister, folk, der gifter sig ind i en kinesisk familie, de rapporterer alle det samme. Det, disse 15 unge mennesker oplevede, er helt ægte. Og til de kritikere og kynikere i Vesten, som siger, at "det hele er kinesisk propaganda", så tænk jer om et øjeblik: Man kan ikke få 1,4 milliarder mennesker til at lave et show!

Det, de har set med hensyn til folks optimisme, engagement og ønske om at få tingene til at fungere, det kommer til udtryk i ethvert møde, man har i Kina, så det er ikke noget, man kan finde på – det er virkeligt. Og jeg holdt en tale i 2001 i

Reston, Virginia, som havde titlen ["Why Americans Should Go There: Eurasian Land-Bridge Determines Your Future"] (https://larouchepub.com/eiw/public/2001/eirv28n35-20010914/eirv28n35-20010914_030-why_americans_should_go_there_eu-hzl.pdf). Og det var en rapport om den gamle Silkevej og den moderne Nye Silkevej, og hvorfor folk faktisk burde rejse dertil og få en fornemmelse af den utrolige dybde i den kultur, de vil finde.

Så jeg mener, at den mellemfolkelige diskussion er ekstremt vigtig, for hvis jeg ikke var overbevist om, at folk i alle lande grundlæggende er gode, ville jeg have opgivet politik for længst. Jeg tror, det er de oligarkiske strukturer, der har overtaget nationerne, og det er grunden til, at den politiske situation er blevet så forfærdelig i de seneste årtier. Men flertallet af mennesker, den almindelige landmand, den almindelige håndværker, den almindelige læge, sygeplejerske, bygningsarbejder, ingeniør, de ønsker alle at få tingene til at fungere! Og i Kina er arbejdsmoralen meget, meget bedre end i Vesten. Jeg bliver ved med at sige, at kineserne lige nu har alle de dyder, som tyskerne havde, men som vi desværre har mistet. Men det kan komme tilbage.

Jeg kan kun opmuntre dig: Spar nogle penge op, køb en billet og tilbring din næste ferie i Kina. Og så næste år i Indien og i Afrika – lær verden at kende. Det er noget af det mest givende, du kan gøre, fordi det udvider din horisont, det gør det klart, at der er hele universer at opdage, når du finder ud af om gamle kulturer i en anden del af verden. Så jeg er meget glad for det, og jeg kan kun anbefale dig at gøre det samme.

SCHLANGER: Og diskussionen fra Manhattan-projektet, der er et link til videoen på [The LaRouche Organization website] (<https://laroucheorganization.com/node/986>), så du selv kan få en fornemmelse af begejstringen hos de unge mennesker, der tog derhen.

Helga, endnu en gang tak, fordi du kom. Jeg tror også, vi vil have et link nederst på siden, som du nævnte, til [tyskernes fredsforslag]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/28/ending-the-war-by-a-negotiated-peace/>). På en måde er den debat, der foregår, værdifuld, for det, der kommer op, er, om folk vil have en løsning eller en undskyldning. Og vi er forbi det punkt, hvor undskyldninger er acceptable. Så, Helga, har du nogle afsluttende kommentarer?

ZEPP-LAROUICHE: Ja: Vi forsøger at opbygge denne internationale fredskoalition, så den bliver så magtfuld, at dens stemme ikke kan forbigås. Så hvis du er fredsaktivist, eller du burde være fredsaktivist, så kontakt os, gør andre mennesker opmærksomme på IPC's aktiviteter, for vi ønsker at åbne op for den. Vi har en stor begivenhed om cirka 10 dage, så du bør absolut blive aktiv sammen med os. Dette er ikke et øjeblik i historien, hvor man bare skal tænke sig om: Det er et øjeblik, hvor det er dig og mange andre individer, der kan gøre forskellen.

SCHLANGER: OK, med det, Helga, tak fordi du var med os, og vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, på gensyn i næste uge.

Ambassadør Chas W. Freeman, Jr.: De mange erfaringer fra krigen i Ukraine

Ikke korrekturlæst.

- Ambassadør Chas W. Freeman, Jr. (USFS, pensioneret)

- Gæsteforsker, Watson Institute for International and Public Affairs, Brown University
- The Barrington Library, Barrington, Rhode Island, 26. september 2023

Jeg vil gerne tale til jer i aften om Ukraine – hvad der er sket med landet og hvorfor, hvordan det sandsynligvis vil komme ud af den prøvelse, som stormagtsrivalisering har udsat det for; og hvad vi kan lære af dette. Jeg gør det med en vis bæven og en advarsel til dette publikum. Min tale er, ligesom konflikten i Ukraine, lang og kompliceret. Den modsiger propaganda, som har været meget overbevisende. Min tale vil fornærme enhver, der er tilhænger af den officielle fortælling. Den måde, de amerikanske medier har behandlet krigen i Ukraine på, får mig til at tænke på en kommentar af Mark Twain: “Mange kommentatorers undersøgelser har allerede kastet meget mørke over dette emne, og det er sandsynligt, at hvis de fortsætter, vil vi snart ikke vide noget som helst om det.”

Det siges, at i krig er sandheden det første offer. Krig er typisk ledsaget af en tåge af officielle løgne. Aldrig har en sådan tåge været så tyk som i krigen i Ukraine. Mens hundredtusinder af mennesker har kæmpet og er døde i Ukraine, har propagandamaskinerne i Bruxelles, Kiev, London, Moskva og Washington arbejdet på højtryk for at sikre, at vi tager lidenskabeligt parti, tror på det, vi gerne vil tro på, og fordømmer enhver, der sætter spørgsmålstegn ved den fortælling, vi har internaliseret. Ingen, der ikke står ved frontlinjen, har nogen reel idé om, hvad der er sket i denne krig. Det, vi ved, er kun, hvad vores regeringer og andre krigstilhængere ønsker, vi skal vide. Og de har udviklet den dårlige vane at inhalere deres egen propaganda, hvilket garanterer en vildledende politik.

Hver eneste regering, der er part i Ukraine-krigen – Kiev, Moskva, Washington og andre NATO-hovedstæder – har gjort sig skyldig i forskellige grader af selvbedrag og fejlslagene

handlinger. Konsekvenserne har været alvorlige for alle. For Ukraine har de været katastrofale. Det er på høje tid med en radikal nytænkning af politikken hos alle involverede.

Hvorfra og hvorhen NATO?

Først lidt nødvendig baggrund. NATO (North Atlantic Treaty Organization) blev oprettet for at forsvare de europæiske lande inden for den amerikanske indflydelsessfære efter Anden Verdenskrig mod Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker (USSR) og dens satellitnationer. NATO's ansvarsområde var medlemmernes territorium i Nordamerika og Vesteuropa, men ingen steder ud over det. Alliancen hjalp med at opretholde en magtbalance og bevare freden i Europa i løbet af de mere end fire årtier, den kolde krig varede. I 1991 blev Sovjetunionen imidlertid opløst, og den kolde krig sluttede. Det eliminerede enhver troværdig trussel mod NATO-medlemmernes territorium og rejste dette spørgsmål: Hvis NATO stadig var svaret på noget, hvad var så spørgsmålet?

USA's væbnede styrker havde ingen problemer med at svare på den gåde. De havde overbevisende interesser i at bevare NATO.

NATO havde skabt og opretholdt en europæisk rolle og tilstedeværelse for det amerikanske militær efter Anden Verdenskrig,

Dette retfærdiggjorde en meget større amerikansk styrkestruktur og mange flere eftertragtede stillinger til flagofficerer[1], end der ellers ville have været, NATO forbedrede de amerikanske væbnede styrkers internationale status, samtidig med at den fremmede en unik amerikansk kompetence inden for multinational alliance- og koalitionsstyring, og den tilbød tjenesterejser i Europa, som gjorde militærtjeneste i fredstid mere attraktiv for amerikanske soldater, sømænd, flyvere og marinesoldater.

Også dengang havde det 20. århundrede vist sig at understrege, at USA's sikkerhed var uadskillelig fra de andre

nordatlantiske landes. Eksistensen af europæiske imperier sikrede, at krige mellem stormagterne i Europa – Napoleonskrigene, Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig – hurtigt blev til verdenskrige. NATO var USA's måde at dominere og styre den euro-atlantiske region på under den kolde krig. En opløsning af NATO eller en amerikansk tilbagetrækning fra NATO ville uden tvivl blot give europæerne mulighed for at genoptage deres skænderier og starte endnu en krig, som måske ikke ville være begrænset til Europa.

Så NATO skulle holdes i gang. Den oplagte måde at gøre det på var at finde en ny, ikke-europæisk rolle til organisationen. Man kom til at sige, at NATO skulle "ud af området eller ud af forretningen". Med andre ord skulle alliancen omdannes til at projicere militær magt ud over de vesteuropæiske og nordamerikanske medlemslandes territorier.

I 1998 gik NATO i krig mod Serbien og bombede det i 1999 for at løsrive Kosovo fra alliancen. I 2001, som reaktion på terrorangrebene på New York og Washington den 11. september 2001, gik NATO sammen med USA om at besætte og forsøge at pacificere Afghanistan[2]. I 2011 satte NATO styrker ind for at skabe et regimeskifte i Libyen.

Kuppet i Kiev, Krim og de russisktalende ukraineres oprør

I 2014, efter et velforberedt[3] USA-sponsoreret antirussisk kup i Kiev, forbød ukrainske ultranationalister den officielle brug af russisk og andre minoritetssprog i deres land og bekræftede samtidig Ukraines intention om at blive en del af NATO. Blandt andre konsekvenser ville ukrainsk medlemskab af NATO placere Ruslands 250 år gamle flådebase i Krim-byen Sebastopol under NATO's og dermed USA's kontrol. Krim var russisktalende og havde flere gange stemt nej til at være en del af Ukraine. Så med henvisning til NATO's voldelige intervention for at adskille Kosovo fra Serbien, organiserede Rusland en folkeafstemning på Krim, som støttede dets genindlemmelse i Den Russiske Føderation. Resultaterne var i

overensstemmelse med tidligere afstemninger om emnet.

I mellemtiden forsøgte overvejende russisktalende områder i landets Donbas-region at løsrive sig som reaktion på Ukraines forbud mod at bruge russisk i offentlige kontorer og uddannelser. Kiev sendte styrker for at undertrykke oprøret. Moskva svarede igen ved at støtte de ukrainsk-russisktalendes krav om de mindretalsrettigheder, som både den ukrainske forfatning fra før kuppet og principperne fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) garanterede dem. NATO støttede Kiev mod Moskva. En eskalerende borgerkrig blandt ukrainerne fulgte. Det udviklede sig snart til en intensiveret stedfortræderkrig i Ukraine mellem USA, NATO og Rusland.

Forhandlinger i Minsk, formidlet af OSCE med fransk og tysk støtte, førte til en aftale mellem Kiev og Moskva om en pakke af foranstaltninger, herunder:

- en våbenhvile,
- tilbagetrækning af tunge våben fra frontlinjen,
- løsladelse af krigsfanger,
- en forfatningsreform i Ukraine, der giver selvstyre til visse områder i Donbas, og
- genoprettelse af Kyivs kontrol over oprørsområdernes grænser til Rusland.

FN's Sikkerhedsråd godkendte disse betingelser. De repræsenterede Moskvas accept af, at russisktalende provinser i Ukraine ville forblive en del af et forenet, men føderaliseret Ukraine, forudsat at de havde sproglig autonomi i stil med Québec. Men med USA's støtte nægtede Ukraine at gennemføre det, de var blevet enige om. År senere indrømmede franskmændene og tyskerne, at deres mæglingsbestræbelser i Minsk havde været et kneb for at vinde tid til at bevæbne Kiev mod Moskva, og den ukrainske præsident Volodymyr Zelensky (ligesom hans forgænger i embedet, Petro Poroshenko) indrømmede, at han aldrig havde planlagt at gennemføre

aftalerne.

Moskva og udvidelsen af NATO

I 1990, i forbindelse med den tyske genforening, opløsningen af Warszawapagten og Ruslands opgivelse af sin politisk-økonomiske indflydelsessfære i Central- og Østeuropa, havde Vesten flere gange lidt underfundigt, men højtideligt lovet ikke at udfylde det opståede strategiske vakuum ved at udvide NATO ind i det. Men som 1990'erne skred frem, insisterede USA på at gøre netop det, på trods af manglende entusiasme fra nogle af de andre NATO-medlemmers side. NATO-udvidelsen slettede gradvist den østeuropæiske cordon sanitaire af uafhængige neutrale stater, som skiftende regeringer i Moskva havde betragtet som afgørende for russisk sikkerhed. Efterhånden som tidligere medlemmer af Warszawapagten kom med i NATO, dukkede amerikanske våben, tropper og baser op på deres territorium. I 2008, i et sidste forsøg på at udvide USA's indflydelsessfære til Ruslands grænser, overtalte Washington NATO til at erklære sin hensigt om at optage både Ukraine og Georgien som medlemmer.

Den østlige udstationering af amerikanske styrker placerede ballistiske missilforsvarsramper i både Rumænien og Polen. Disse var teknisk i stand til hurtigt at blive omkonfigureret til kortdistanceangreb på Moskva. Deres udstationering gav næring til den russiske frygt for et amerikansk overraskelsesangreb. Hvis Ukraine blev medlem af NATO, og USA foretog tilsvarende udstationeringer der, ville Rusland kun have omkring fem minutters varsel om et angreb på Moskva. NATO's rolle i løsrivelsen af Kosovo fra Serbien og i USA's regimeskifte- og pacificeringsoperationer i Afghanistan og Libyen samt støtten til antirussiske styrker i Ukraine havde overbevist Moskva om, at de ikke længere kunne afvise NATO som en rent defensiv alliance.

Så tidligt som i 1994 begyndte skiftende russiske regeringer at advare USA og NATO om, at en fortsat NATO-udvidelse – især

til Ukraine og Georgien – ville fremtvinge en kraftig reaktion. Washington var klar over den russiske vilje til at gøre dette fra flere kilder, herunder rapporter fra ambassadørerne i Moskva. I februar 2007. erklærede den russiske præsident Vladimir Putin på sikkerhedskonferencen i München: “Jeg tror, det er indlysende, at NATO’s udvidelse ... repræsenterer en alvorlig provokation ... Og vi har ret til at spørge: Hvem er denne udvidelse rettet imod? Og hvad skete der med de forsikringer, vores vestlige partnere gav efter opløsningen af Warszawapagten?” Den 1. februar 2008 advarede ambassadør Bill Burns, nu direktør for Central Intelligence Agency (CIA), i et telegram fra Moskva om, at russerne på dette punkt stod sammen og mente det alvorligt. Burns følte så stærkt for konsekvenserne af NATO’s ekspansion i Ukraine, at han gav sit telegram emnelinjen “Nyet Means Nyet” [“Nej betyder nej.”].

I april 2008 inviterede NATO ikke desto mindre både Ukraine og Georgien til at blive medlemmer. Moskva protesterede og sagde, at deres “medlemskab af alliancen er en stor strategisk fejltagelse, som vil få meget alvorlige konsekvenser for den paneuropæiske sikkerhed.” I august 2008, som for at understrege denne pointe, da et opmuntret Georgien forsøgte at udvide sit styre til oprørske mindretalsregioner på den russiske grænse, gik Moskva i krig for at konsolidere deres uafhængighed.

Borgerkrig og stedfortræderkrig i Ukraine

Mindre end en dag efter det USA-skabte kup, der indsatte et antirussisk regime i Kiev i 2014, anerkendte Washington formelt det nye regime. Da Rusland derefter annekterede Krim, og der udbrød borgerkrig med Ukraines russisktalende befolkning, tog USA parti for og bevæbnede de ukrainske ultranationalister, hvis politik havde fremmedgjort Krim og provokeret de russisktalende løsrivelsestilhængere. USA og NATO begyndte en indsats til flere milliarder dollars for at reorganisere, omskole og genudruste Kyivs væbnede styrker. Det

erklærede formål var at gøre Kiev i stand til at generobre Donbas og i sidste ende Krim. Ukraines regulære hær var på det tidspunkt nedslidt. Kyivs indledende angreb på russisktalende i Ukraines østlige og sydlige regioner blev i vid udstrækning udført af ultranationalistiske militser[4]. I 2015 kæmpede russiske soldater sammen med Donbas-oprørerne. En uerklæret stedfortræderkrig mellem USA og NATO og Rusland var begyndt.

I løbet af de næste otte år – hvor den ukrainske borgerkrig fortsatte – opbyggede Kiev en NATO-trænede hær på 700.000 – uden at medregne en million reserver – og hædede den i kamp med russisk-støttede separatister. De ukrainske soldater var kun lidt færre end Ruslands dengang 830.000 aktive militærfolk. På otte år havde Ukraine fået en større styrke end noget andet NATO-medlem end USA eller Tyrkiet og overgik Storbritanniens, Frankrigs og Tysklands væbnede styrker tilsammen. Det var ikke overraskende, at Rusland så dette som en trussel.

Samtidig med at spændingerne med Rusland eskalerede, trak USA sig i begyndelsen af 2019 ensidigt ud af INF-traktaten (Intermediate Nuclear Force), som havde forhindret jordbaserede missiler med en rækkevidde på op til 3.420 miles i at blive udstationeret i Europa. Rusland fordømte dette som en "destruktiv" handling, der ville øge sikkerhedsrisikoen. På trods af fortsatte betænkeligheder fra nogle andre NATO-medlemmers side fortsatte NATO på amerikansk opfordring med jævne mellemrum at gentage sit tilbud om at optage Ukraine som medlem og gjorde det endnu en gang den 1. september 2021. På det tidspunkt, efter milliarder af dollars i amerikansk træning og våbenoverførsler, vurderede Kiev, at de endelig var klar til at knuse de russisktalendes oprør og deres russiske allierede. Da 2021 sluttede, øgede Ukraine presset på Donbas-separatisterne og indsatte styrker til en større offensiv mod dem i begyndelsen af 2022.

Moskva kræver forhandlinger

Omtrent samtidig, i midten af december 2021, 28 år efter Moskvas første advarsel til Washington, udstedte Vladimir Putin et formelt krav om skriftlige sikkerhedsgarantier for at reducere de åbenlyse trusler mod Rusland fra NATO's udvidelse ved at genoprette Ukraines neutralitet, forbyde stationering af amerikanske styrker ved Ruslands grænser og genindføre grænserne for opstilling af mellemdistancemissiler og kortdistancemissiler i Europa. Det russiske udenrigsministerium præsenterede derefter Washington for et udkast til en traktat, der inkorporerede disse betingelser – som var et ekko af lignende krav fremsat af den tidligere russiske præsident Boris Jeltsin i 1997. På samme tid, tilsyneladende både for at understrege Moskvas alvor og for at imødegå Kyivs planlagte offensiv mod Donbas-løsrivelserne, samlede Rusland tropper langs sine grænser til Ukraine.

Den 26. januar 2022 svarede USA formelt, at hverken de eller NATO ville gå med til at forhandle ukrainsk neutralitet eller andre lignende spørgsmål med Rusland. Et par dage senere forklarede den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov sin forståelse af USA's og NATO's holdninger på et møde i Ruslands Sikkerhedsråd som følger:

“[Vores] vestlige kolleger er ikke parate til at tage vores vigtigste forslag op, primært dem om NATO's ikke-ekspansion mod øst. Dette krav blev afvist med henvisning til blokkens såkaldte åben-dør-politik og de enkelte staters frihed til at vælge deres egen måde at sikre sikkerheden på. Hverken USA eller [NATO] ... foreslog et alternativ til denne nøglebestemmelse.”

Moskva ønskede forhandlinger, men var i mangel af dem parat til at gå i krig for at fjerne de trusler, de var imod. Washington vidste dette, da de afviste forhandlinger med Moskva. Den amerikanske afvisning af at tale var en utvetydig beslutning om at acceptere risikoen for krig i stedet for at udforske et kompromis eller et forlig med Rusland. Amerikanske og allierede efterretningstjenester begyndte straks at frigive

oplysninger, der skulle beskrive forestående russiske militæroperationer[5] i, hvad de beskrev som et forsøg på at afskrække dem.

Rusland invaderer Ukraine

I midten af februar blev kampene mellem den ukrainske hær og løsrivelsesstyrkerne i Donbas intensiveret, og OSCE-observatører rapporterede om en hurtig stigning i overtrædelser af våbenhvilen fra begge sider, men de fleste blev angiveligt indledt af Kiev. Måske uoprigtigt appellerede Donbas' separatister til Moskva om at beskytte dem og beordrede en generel evakuering af civile til sikre tilflugtssteder i Rusland. Den 21. februar anerkendte den russiske præsident Putin uafhængigheden af de to Donbas-“folkerepublikker” og beordrede russiske styrker til at sikre dem mod ukrainske angreb.

Den 24. februar 2022 erklærede Putin i en tale til den russiske nation, at “Rusland ikke kan føle sig sikker, udvikle sig og eksistere med en konstant trussel fra det moderne Ukraines territorium” og meddelte, at han havde beordret, hvad han kaldte en “særlig militær operation” “for at beskytte folk, der har været udsat for mobning og folkedrab ... i de sidste otte år” og for at “stræbe efter demilitarisering og afnazificering af Ukraine.” Han tilføjede, at:

“Det er et faktum, at vi i løbet af de sidste 30 år tålmodigt har forsøgt at nå til enighed med de førende NATO-lande om principperne for lige og udelelig sikkerhed i Europa. Som svar på vores forslag mødte vi altid enten kynisk bedrag og løgne eller forsøg på pres og afpresning, mens den nordatlantiske alliance fortsatte med at ekspandere på trods af vores protester og bekymringer. Dens militærmaskine bevæger sig, og som jeg sagde, nærmer den sig vores grænse.”

Den officielle fortælling i USA's og NATO's informationskrig mod Rusland modsiger hvert eneste element i denne udtalelse

fra præsident Putin, men den bekræftes af dokumentationen.

Optakten til den amerikansk-russiske stedfortræderkrig i Ukraine

I den post-sovjetiske æra:

- NATO – USA's indflydelsessfære og militære tilstedeværelse i Europa – udvidede konstant mod Ruslands grænser på trods af eskalerende russiske advarsler og protester.
- I modsætning hertil var Moskva på konstant tilbagetog. De havde opgivet deres indflydelsessfære i Østeuropa. De gjorde ingen anstrengelser for at genetablere den.
- Moskva advarede gentagne gange om, at NATO's udvidelse og USA's fremskudte indsættelse af styrker, der kunne true dem, især fra Ukraine, var en alvorlig trussel mod dem, som de ville føle sig tvunget til at reagere på.
- I betragtning af NATO's forvandling fra en rent defensiv, Europa-fokuseret alliance til et instrument for magtprojektion til støtte for USA's regimeskift og andre militære operationer uden for medlemmernes grænser, havde Moskva et rimeligt grundlag for bekymring for, at ukrainsk medlemskab af NATO ville udgøre en aktiv trussel mod dets sikkerhed. Denne trussel blev understreget af USA's tilbagetrækning fra den traktat, der havde forhindret dem i at udstationere mellemdistance atomvåben i Europa, herunder i Ukraine.
- Moskva krævede konsekvent neutralitet for Ukraine. Neutralitet ville gøre Ukraine til både en stødpude og en bro mellem dem selv og resten af Europa, snarere end en del af Rusland eller en platform for russisk magtprojektion mod resten af Europa.
- I modsætning hertil forsøgte USA at gøre Ukraine til medlem af NATO – en del af deres indflydelsessfære – og en platform for indsættelse af amerikansk militærmagt mod Rusland.
- Moskva indvilligede i Minsk i at respektere Ukraines

fortsatte suverænitet i Donbas-regionen, forudsat at de russisktalendes rettigheder blev garanteret. Men med støtte fra USA og NATO nægtede Ukraine at implementere Minsk-aftalen og fordoblede sine bestræbelser på at underlægge sig Donbas.

- Da Washington nægtede at høre den russiske sag om gensidig tilpasning i Europa og i stedet insisterede på ukrainsk medlemskab af NATO, vidste den amerikanske regering, at dette ville frembringe en russisk militær reaktion. Faktisk forudsagde Washington det offentligt.
- Tidligt i den efterfølgende krig, da en tredjeparts mægler opnåede et udkast til en fredsaftale mellem Rusland og Ukraine, insisterede Vesten – repræsenteret af briterne – på, at Ukraine skulle afvise den.

Denne triste hændelse bringer mig til krigsdeltagernes krigsmål.

Krigsmål i Ukraine

Kiev har ikke vaklet fra sine mål:

At skabe en rent ukrainsk national identitet, hvorfra russiske og andre sprog, kulturer og religiøse autoriteter er udelukket.

At underkue de russisktalende, der gjorde oprør som reaktion på dette forsøg på at tvangsassimilere dem.

Opnåelse af USA's og NATO's beskyttelse og integration i EU.

At generobre de russisktalende territorier, som Moskva ulovligt har annekteret fra Ukraine, herunder både Donbas-oblasterne og Krim.

Moskva har klart angivet sine maksimums- og minimumsmål i det traktatudkast, som de præsenterede for Washington den 17. december 2021. De russiske kerneinteresser har været og er stadig:

(1) at nægte Ukraine adgang til den amerikanske indflydelsessfære, der har opslugt resten af Østeuropa, ved at

tvinge Ukraine til at bekræfte sin neutralitet mellem USA/NATO og Rusland, og

(2) at beskytte og sikre de grundlæggende rettigheder for russisktalende i Ukraine.

Washingtons mål – som NATO pligtskyldigt har adopteret som sine egne – har været meget mere åbne og uspecifikke. Som den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan udtrykte det i juni 2022,

“Vi har ... afstået fra at udlægge, hvad vi ser som et slutspil. . . . Vi har fokuseret på, hvad vi kan gøre i dag, i morgen, i næste uge for at styrke ukrainerne så meget som muligt, først på slagmarken og så i sidste ende ved forhandlingsbordet.”

Eftersom det første princip i krigsførelse er at opstille realistiske mål, en strategi for at nå dem og en plan for krigens afslutning, er dette en perfekt beskrivelse af, hvordan man brygger en “evig krig” sammen. Som Vietnam, Afghanistan, Irak, Somalia, Libyen, Syrien og Yemen vidner om, er dette blevet den etablerede amerikanske måde at føre krig på. Ingen klare mål, ingen plan for at nå dem og ingen idé om, hvordan krigen skal afsluttes, på hvilke vilkår og med hvem.

Den mest overbevisende erklæring om USA's mål i denne krig blev fremsat af præsident Biden, da den begyndte. Han sagde, at hans mål med Rusland var at “svække dets økonomiske styrke og svække dets militær i de kommende år” – uanset hvad det kræver. På intet tidspunkt har USA's regering eller NATO erklæret, at beskyttelsen af Ukraine eller ukrainerne, i modsætning til at udnytte deres mod til at nedkæmpe Rusland, er det centrale amerikanske mål. I april 2022 gentog forsvarsminister Lloyd Austin, at USA's hjælp til Ukraine havde til formål at svække og isolere Rusland og dermed fratage det enhver troværdig kapacitet til at føre krig i fremtiden. En hel del amerikanske politikere og eksperter har lovprist fordelene ved, at ukrainere snarere end amerikanere ofrer deres liv til dette formål. Nogle er gået endnu længere og har talt for en opløsning af Den Russiske Føderation som et

krigsmål. Hvis man er russer, behøver man ikke at være paranoid for at se sådanne trusler som eksistentielle. Den russiske præsident Putin vurderer, at USA's krigsmål er rettet mod at ydmyge Den Russiske Føderation strategisk og om muligt vælte dens regering og splitte den ad.[6] USA har ikke bestridt denne vurdering.

Fred sat til side

I midten af marts 2022 mæglede den tyrkiske regering og den israelske premierminister Naftali Bennett mellem russiske og ukrainske forhandlere, som foreløbig blev enige om konturerne af en forhandlet midlertidig løsning. Aftalen indebar, at Rusland skulle trække sig tilbage til sin position den 23. februar, hvor det kontrollerede en del af Donbas-regionen og hele Krim, og til gengæld skulle Ukraine love ikke at søge NATO-medlemskab og i stedet modtage sikkerhedsgarantier fra en række lande. Et møde mellem den russiske præsident Putin og den ukrainske præsident Zelensky var ved at blive arrangeret for at færdiggøre denne aftale, som forhandlerne havde paraferet ad referendum – dvs. med forbehold for deres overordnedes godkendelse.

Den 28. marts 2022. Præsident Zelensky bekræftede offentligt, at Ukraine var klar til neutralitet kombineret med sikkerhedsgarantier som en del af en fredsaftale med Rusland. Men den 9. april aflagde den britiske premierminister Boris Johnson et overraskende besøg i Kiev. Under dette besøg opfordrede han angiveligt Zelensky til ikke at møde Putin, fordi (1) Putin var en krigsforbryder og svagere, end han så ud til. Han burde og kunne knuses i stedet for at blive imødekommet; og (2) selv hvis Ukraine var klar til at afslutte krigen, var NATO det ikke.

Zelenskij's foreslåede møde med Putin blev derefter aflyst. Putin erklærede, at forhandlingerne med Ukraine var endt i en blindgyde. Zelensky forklarede, at "Moskva gerne ville have én traktat, der kunne løse alle problemerne. Men ikke alle ser

sig selv ved bordet sammen med Rusland. For dem er sikkerhedsgarantier for Ukraine ét spørgsmål, og aftalen med Den Russiske Føderation er et andet spørgsmål.” Dette markerede afslutningen på de bilaterale russisk-ukrainske forhandlinger og dermed på enhver udsigt til en løsning af konflikten andre steder end på slagmarken.

Hvad skete der, og hvem vinder hvad?

Denne krig blev født i og er blevet fortsat på grund af fejlregninger fra alle sider. NATO's udvidelse var lovlig, men forudsigeligt provokerende. Ruslands svar var helt forudsigeligt, om end ulovligt, og har vist sig at være meget dyrt for landet. Ukraines de facto militære integration i NATO har resulteret i landets ødelæggelse.

USA regnede med, at de russiske trusler om at gå i krig på grund af Ukraines neutralitet var bluff, som kunne afværges ved at skitsere og nedgøre de russiske planer og hensigter, som Washington forstod dem. Rusland antog, at USA ville foretrække forhandlinger frem for krig og ville ønske at undgå en ny opdeling af Europa i fjendtlige blokke. Ukrainerne regnede med, at Vesten ville beskytte deres land. Da den russiske indsats i de første måneder af krigen viste sig at være ringe, konkluderede Vesten, at Ukraine kunne besejre dem. Ingen af disse beregninger har vist sig at være korrekte.

Ikke desto mindre har den officielle propaganda, forstærket af underdanige mainstream- og sociale medier, overbevist de fleste i Vesten om, at det på en eller anden måde er “pro-ukrainsk” at afvise forhandlinger om NATO-udvidelse og opmuntre Ukraine til at bekæmpe Rusland. Sympati for den ukrainske krigsindsats er helt forståelig, men som Vietnamkrigen burde have lært os, taber demokratier, når cheerleading erstatter objektivitet i rapporteringen, og regeringer foretrækker deres egen propaganda frem for sandheden om, hvad der sker på slagmarken.

Den eneste måde, man kan bedømme politikkers succes eller fiasko på, er ved at henvise til de mål, de var designet til at opnå. Så hvordan klarer deltagerne i Ukraine-krigen sig i forhold til at nå deres mål?

Lad os starte med Ukraine.

Fra 2014 til 2022 kostede borgerkrigen i Donbas næsten 15.000 mennesker livet. Hvor mange, der er blevet dræbt i kamp, siden den amerikansk/nato-russiske stedfortræderkrig begyndte i februar 2022, vides ikke, men det drejer sig helt sikkert om flere hundredtusinder. Tabstallene er blevet skjult af en hidtil uset intens informationskrig. Den eneste information i Vesten om de døde og sårede har været propaganda fra Kiev, der hævder, at der er et stort antal russiske døde, mens der ikke afsløres noget som helst om ukrainske tab. Det vides dog, at ti procent af ukrainerne nu er involveret i de væbnede styrker, og 78 procent har slægtninge eller venner, der er blevet dræbt eller såret. Det anslås, at 50.000 ukrainere nu er amputerede. (Til sammenligning måtte kun 41.000 briter amputeres under Første Verdenskrig, hvor indgrebet ofte var det eneste, der kunne forhindre døden. Færre end 2.000 amerikanske veteraner fra Afghanistan- og Irak-invasionerne fik amputationer). De fleste iagttagere mener, at de ukrainske styrker har lidt langt større tab end deres russiske fjender, og at hundredtusinder af dem har givet deres liv i forsvaret af deres land og i bestræbelserne på at generobre territorium, som var besat af russerne.

Da krigen begyndte, havde Ukraine en befolkning på omkring 31 millioner. Siden da har landet mistet mindst en tredjedel af sin befolkning. Over seks millioner har søgt tilflugt i Vesten. Yderligere to millioner er rejst til Rusland. Yderligere otte millioner ukrainere er blevet fordrevet fra deres hjem, men er stadig i Ukraine.

Ukraines infrastruktur, industrier og byer er blevet ødelagt, og landets økonomi er ødelagt. Som det er normalt i krige, har

korruptionen – som længe har været et fremtrædende træk i ukrainsk politik – været voldsom. Ukraines spirende demokrati er ikke mere, og alle oppositionspartier, ukontrollerede medier og dissidenter er blevet forbudt.

På den anden side har den russiske aggression forenet ukrainerne, herunder mange russisktalende, i et omfang, der aldrig er set før. Moskva har dermed utilsigtet forstærket den separate ukrainske identitet, som både den russiske mytologi og præsident Putin har forsøgt at benægte. Hvad Ukraine har mistet i territorium, har det vundet i patriotisk samhørighed baseret på lidenskabelig modstand mod Moskva.

Bagsiden af medaljen er, at Ukraines russisktalende separatister også har fået styrket deres russiske identitet. Ukrainske flygtninge i Rusland er de hårdeste af de hardlinere, der kræver gengældelse fra Kyiv. Der er nu ringe eller ingen mulighed for, at russisktalende vil acceptere en status i et forenet Ukraine, som det ville have været tilfældet under Minsk-aftalerne. Og med den fejlslagne ukrainske "modoffensiv" er det meget usandsynligt, at Donbas eller Krim nogensinde vil vende tilbage til ukrainsk suverænitet. Som krigen fortsætter, kan Ukraine meget vel miste endnu mere territorium, herunder sin adgang til Sortehavet. Det, der er tabt på slagmarken og i folks hjerter, kan ikke genvindes ved forhandlingsbordet. Ukraine vil komme ud af denne krig lemlæstet, forkrøblet og stærkt reduceret i både territorium og befolkning.

Endelig er der nu ingen realistiske udsigter til ukrainsk medlemskab af NATO. Som NSC-rådgiver Sullivan har sagt, "er alle nødt til at se klart på det faktum", at hvis Ukraine bliver medlem af NATO på nuværende tidspunkt, "betyder det krig med Rusland." NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg har udtalt, at forudsætningen for ukrainsk medlemskab af NATO er en fredsaftale mellem Ukraine og Rusland. En sådan traktat er ikke i sigte. Ved fortsat at insistere på, at Ukraine vil blive medlem af NATO, når krigen er afsluttet, har Vesten på

pervers vis tilskyndet Rusland til ikke at gå med til at afslutte krigen. Men i sidste ende bliver Ukraine nødt til at slutte fred med Rusland, næsten helt sikkert på russiske betingelser.

Uanset hvad krigen ellers måtte føre til, har den ikke været god for Ukraine. Ukraines forhandlingsposition over for Rusland er blevet stærkt svækket. Men Kyivs skæbne har altid været en eftertanke i amerikanske politiske kredse. Washington har i stedet forsøgt at udnytte det ukrainske mod til at banke Rusland, genoplive NATO og styrke USA's forrang i Europa. Og man har slet ikke brugt tid på at tænke over, hvordan man kan genoprette freden i Europa.

Hvad med Rusland?

Er det lykkedes dem at fordrive amerikansk indflydelse fra Ukraine, tvinge Kiev til at erklære sig neutral eller genindføre rettighederne for russisktalende i Ukraine? Tydeligvis ikke.

Indtil videre er Ukraine i hvert fald blevet fuldstændig afhængig af USA og dets NATO-allierede. Kiev er en forbitret, langvarig modstander af Moskva. Kiev klynger sig til sin ambition om at blive medlem af NATO. Russere i Ukraine er mål for den lokale version af cancel-kulturen. Uanset udfaldet af krigen har den gensidige fjendtlighed udslettet den russiske myte om russisk-ukrainsk broderskab baseret på en fælles oprindelse i Kievan Rus. Rusland har været nødt til at opgive tre århundreders bestræbelser på at identificere sig med Europa og i stedet vende sig mod Kina, Indien, den islamiske verden og Afrika. Forsoning med et alvorligt fremmedgjort EU vil ikke komme let, hvis overhovedet. Rusland har måske ikke tabt på slagmarken eller er blevet svækket eller strategisk isoleret, men det har haft enorme alternativomkostninger.

Og så er NATO blevet udvidet til også at omfatte Finland og Sverige. Det ændrer ikke den militære balance i Europa. På

trods af Vestens fremstilling af Rusland som et iboende rovdyr, har Moskva hverken haft lyst eller evne til at angribe nogen af disse to tidligere meget vestligt orienterede og formidabelt bevæbnede, men nominelt "neutrale" stater. Hverken Finland eller Sverige har heller nogen intentioner om at deltage i et uprovokeret angreb på Rusland. Men deres beslutning om at tilslutte sig NATO er politisk sårende for Moskva.

Eftersom Vesten ikke viser nogen vilje til at imødekomme russiske sikkerhedsbekymringer, har Moskva nu ikke noget åbenlyst alternativ til at kæmpe videre, hvis de skal nå deres mål. Samtidig stimulerer det den europæiske vilje til at opfylde tidligere ignorerede NATO-mål for forsvarsudgifter og til at erhverve sig selvstændige militære kapaciteter til at imødegå Rusland uafhængigt af USA. Polen er ved at genopstå som en stærk fjendtlig kraft ved Ruslands grænser. Disse tendenser ændrer den europæiske militære balance til Moskvas langsigtede ulempe.

Hvad med USA?

Alene i 2022 godkendte USA 113 milliarder dollars i støtte til Ukraine. Det russiske forsvarsbudget var dengang mindre end halvdelen af det – 54 milliarder dollars. Det er siden blevet omtrent fordoblet. Den russiske forsvarsindustri er blevet revitaliseret. Nogle producerer nu flere våben på en måned, end de tidligere gjorde på et år. Ruslands autarkiske økonomi har modstået 18 måneders total krig mod landet fra både USA og EU. Den har netop overhalet Tyskland og er nu den femte rigeste økonomi i verden og den største i Europa målt i købekraftsparitet. På trods af gentagne vestlige påstande om, at Rusland var ved at løbe tør for ammunition og var ved at tabe udmattelseskrigen i Ukraine, så har landet ikke tabt, mens Vesten har. Ukrainisk tapperhed, som har været enormt imponerende, har ikke kunnet måle sig med russisk ildkraft.

I mellemtiden har den påståede russiske trussel mod Vesten,

som engang var et stærkt argument for NATO-enhed, mistet sin troværdighed. Ruslands væbnede styrker har vist sig ude af stand til at erobre Ukraine og endnu mindre resten af Europa. Men krigen har lært Rusland, hvordan man imødegår og overvinder mange af USA's og andre vestlige landes mest avancerede våben.

Før USA og NATO afviste forhandlinger, var Rusland parat til at acceptere et neutralt og føderaliseret Ukraine. I den indledende fase af sin invasion af Ukraine bekræftede Rusland denne villighed i et udkast til en fredstraktat med Ukraine, som USA og NATO blokerede for, at Kiev kunne underskrive. Vestlig diplomatisk uforsonlighed har ikke formået at overtale Moskva til at imødekomme ukrainsk nationalisme eller acceptere Ukraines indlemmelse i NATO og den amerikanske indflydelsessfære i Europa. Stedfortræderkrigen ser i stedet ud til at have overbevist Moskva om, at de må udrydde Ukraine, beholde de ukrainske territorier, de ulovligt har annekteret, og sandsynligvis tilføje flere, og dermed sikre, at Ukraine er en dysfunktionel stat, der hverken kan blive medlem af NATO eller opfylde den ultranationalistiske, antirussiske vision fra dets nynazistiske helt fra Anden Verdenskrig, Stepan Bandera.

Krigen har ført til en overfladisk enhed i NATO, men der er åbenlyse sprækker blandt medlemmerne. Sanktionerne mod Rusland har gjort stor skade på de europæiske økonomier. Uden russiske energiforsyninger er nogle europæiske industrier ikke længere internationalt konkurrencedygtige. Som NATO's seneste topmøde i Vilnius viste, er medlemslandene uenige om, hvorvidt det er ønskeligt at optage Ukraine. Det er usandsynligt, at NATO-enheden vil overleve krigen. Disse realiteter er med til at forklare, hvorfor de fleste af USA's europæiske partnere ønsker at afslutte krigen så hurtigt som muligt.

Ukrainekrigen har helt klart sat punktum for den post-sovjetiske æra i Europa, men den har ikke gjort Europa mere sikker på nogen måde. Den har ikke forbedret USA's

internationale omdømme eller konsolideret USA's forrang. Krigen har i stedet fremskyndet fremkomsten af en postamerikansk multipolær verdensorden. Et træk ved denne er en anti-amerikansk akse mellem Rusland og Kina.

For at svække Rusland har USA tyet til hidtil usete indgribende unilaterale sanktioner, herunder sekundære sanktioner rettet mod normal kommerciel aktivitet på armsslængdevilkår, som ikke involverer en amerikansk forbindelse og er lovlig i de transagerende parters jurisdiktioner. Washington har aktivt blokeret for handel mellem lande, der ikke har noget at gøre med Ukraine eller krigen der, fordi de ikke vil hoppe med på USA's vogn. Som et resultat heraf er store dele af verden nu engageret i at finde finansielle og forsyningskædeforbindelser, der er uafhængige af USA's kontrol. Dette omfatter en intensiveret international indsats for at gøre en ende på dollarens hegemoni, som er grundlaget for USA's globale forrang. Hvis disse bestræbelser lykkes, vil USA ikke længere være i stand til at have de handels- og betalingsbalanceunderskud, der opretholder dets nuværende levestandard og status som det mest magtfulde samfund på planeten.

Washingtons brug af politisk og økonomisk pres for at tvinge andre lande til at rette ind efter deres anti-russiske og anti-kinesiske politik har tydeligvis givet bagslag. Det har opmuntret selv tidligere amerikanske klientstater til at søge efter måder at undgå at blive viklet ind i fremtidige amerikanske konflikter og stedfortræderkrige, som de ikke støtter, som den i Ukraine. Til det formål er de ved at opgive den eksklusive afhængighed af USA og knytte bånd til flere økonomiske og politisk-militære partnere. Langt fra at isolere Rusland eller Kina, har USA's tvangsdiplomati hjulpet både Moskva og Beijing med at forbedre deres relationer i Afrika, Asien og Latinamerika, hvilket reducerer USA's indflydelse til fordel for deres egen.

For at opsummere:

Kort sagt har USA's politik resulteret i store lidelser i Ukraine og eskalerende forsvarsbudgetter her og i Europa, men har ikke formået at svække eller isolere Rusland. Mere af det samme vil ikke opfylde nogen af disse ofte erklærede amerikanske mål. Rusland er blevet uddannet i, hvordan man bekæmper amerikanske våbensystemer og har udviklet effektive modtræk til dem. Det er blevet militært styrket, ikke svækket. Det er blevet reorienteret og frigjort fra vestlig indflydelse, ikke isoleret.

Hvis formålet med krig er at skabe en bedre fred, så gør denne krig ikke det. Ukraine er ved at blive udslettet på russofobiens alter. På nuværende tidspunkt kan ingen med sikkerhed forudsige, hvor meget af Ukraine eller hvor mange ukrainere der vil være tilbage, når kampene stopper, eller hvornår og hvordan de skal stoppes. Kiev har lige fejlet i at opfylde mere end en brøkdel af sine rekrutteringsmål. At bekæmpe Rusland til sidste ukrainer har altid været en afskyelig strategi. Men når NATO er ved at løbe tør for ukrainere, er det ikke bare kynisk; det er ikke længere en levedygtig mulighed.

Hvad kan vi lære af krigen i Ukraine?

Hvad kan vi lære af denne fiasko? Den har givet mange uvelkomne påmindelser om de grundlæggende principper for statskunst.

- Krige afgør ikke, hvem der har højre (right). De afgør, hvem der er til venstre.(left) ?
- Den bedste måde at undgå krig på er ved at reducere eller eliminere de bekymringer og klager, der forårsager den.
- Når man nægter at høre, endsige tage stilling til en forurettet parts argumenter for justeringer i ens politik over for den, risikerer man en voldelig reaktion fra den.
- Ingen bør gå ind i en krig uden realistiske mål, en

strategi for at nå dem og en plan for krigens afslutning.

- Selvretfærdighed og tapperhed er ikke en erstatning for militær masse, ildkraft og udholdenhed.
- I sidste ende vindes og tabes krige på slagmarken, ikke med propaganda, der er inspireret af og rettet mod at styrke ønsketænkning.
- Det, der er blevet tabt på slagmarken, kan sjældent, hvis nogensinde, genvindes ved forhandlingsbordet.
- Når krige ikke kan vindes, er det som regel bedre at finde en måde at afslutte dem på end at forstærke en strategisk fiasko.

Det er på tide at prioritere at redde så meget som muligt af Ukraine. Denne krig er blevet eksistentiel for landet. Ukraine har brug for diplomatisk opbakning til at skabe en fred med Rusland, hvis landets militære ofre ikke skal have været forgæves. Landet er ved at blive ødelagt. Det skal genopbygges. Nøglen til at bevare Ukraine er at give Kiev mulighed for og opbakning til at afslutte krigen på de bedste vilkår, det kan opnå, at lette flygtningenes tilbagevenden og at bruge EU-tiltrædelsesprocessen til at fremme liberale reformer og indføre en ren regering i et neutralt Ukraine.

Desværre synes både Moskva og Washington, som tingene ser ud nu, at være fast besluttet på at fortsætte ødelæggelsen af Ukraine. Men uanset udfaldet af krigen, vil Kiev og Moskva i sidste ende være nødt til at finde et grundlag for sameksistens. Washington er nødt til at støtte Kiev i at udfordre Rusland til at anerkende både visdommen og nødvendigheden af respekt for ukrainsk neutralitet og territorial integritet.

Endelig bør denne krig provokere til en nøgtern genovervejelse her, i Moskva og i NATO af konsekvenserne af en diplomatifri, militariseret udenrigspolitik. Hvis USA havde indvilliget i at tale med Moskva, selv om de fortsat havde afvist meget af det, Moskva krævede, ville Rusland ikke have invaderet Ukraine, som

de gjorde. Hvis Vesten ikke havde grebet ind for at forhindre Ukraine i at ratificere den traktat, som andre hjalp landet med at blive enig med Rusland om ved krigens begyndelse, ville Ukraine nu være intakt og i fred.

Denne krig havde ikke behøvet at finde sted. Alle parter i den har tabt langt mere, end de har vundet. Der er meget at lære af det, der er sket i og med Ukraine. Vi bør studere og lære disse lektioner og tage dem til os.

[1] Generaler og admiraler.

[2] Ukraine bidrog med tropper til denne NATO-operation på trods af, at landet ikke er medlem af alliancen.

[3] Efter sigende havde forskellige instanser i den amerikanske regering i 2014 afsat et samlet beløb på 5 milliarder dollars eller mere til politiske subsidier og uddannelse til støtte for regimeskiftet i Ukraine.

[4] Før USA og NATO besluttede at hjælpe Ukraine mod de russiskstøttede separatister, blev disse militser almindeligvis identificeret som nynazistiske i de vestlige medier. De påstod, at de var tilhængere af Stepan Bandera – som nu er blevet adopteret som en æret national figur af Kiev. Bandera var berømt for sin ekstreme ukrainske nationalisme, fascisme, antisemitisme, xenofobi og vold. Han og hans tilhængere var angiveligt ansvarlige for massakren på 50.000-100.000 polakker og for at samarbejde med nazisterne om mordet på et endnu større antal jøder. Efter USA/NATO's stedfortræderkrig brød ud, ophørte de vestlige medier med at karakterisere disse militser som nynazister på trods af deres fortsatte fremvisning af nazistiske regalier og symboler på deres uniformer og deres bånd til nynazistiske grupper i andre lande.

[5] Den "særlige militære operation", som Rusland iværksatte, lignede ikke meget de specifikke forudsigelser, der blev fremsat i denne informationskrig, som synes at have været

designet lige så meget til at samle støtte til Ukraine og styrke dets moral som til at afskrække Rusland.

[6] Se f.eks. <https://jamestown.org/event/watch-the-video-preparing-for-the-dissolution-of-the-russian-federation/>

Foto: SI

Video: “Vi er vendt tilbage fra Kina!” Diskussion i ungdomsdelegationen

Ikke korrekturlæst

Vi har lige haft en meget spændende delegation fra Schiller Instituttet i Kina. Jeg synes, at det er et glimrende eksempel på, hvordan man får en dialog mellem kulturer. Man bringer unge sammen for at diskutere, hvad der er de bedste ideer, der er kommet ud af vores lande; hvordan man kommunikerer det til hinanden; hvordan man når frem til en forståelse. Det er det samme koncept med fred gennem økonomisk udvikling. Når man deler disse højeste principper, disse højere ideer mellem alle mennesker, kan man se det fælles i alt det, der gør os til mennesker; menneskehedens fælles mål.

Med det har vi Kynan Thistlethwaite, som er en af vores ungdomsledere, til at fortælle os om nogle af de oplevelser, han har haft med denne delegation, der tog til Kina. Hvad det har lært dig, måske nogle af dine organisatoriske erfaringer, og så får vi en diskussion i gang her.

KYNAN THISTLETHWAITE: Tak, Anastasia. Jeg vil gerne begynde

med at takke arrangørerne af vores delegation, især Daniel Burke, Leni Rubinstein, vores Kina-ekspert for Schiller Instituttet, og Megan Dobrodt, som er præsident for Schiller Instituttet.

Jeg vil starte med nogle af de ting, jeg lærte på turen, ikke bare om Kina, men også om, hvordan man organiserer og engagerer sig med mennesker fra en anden kultur. Jeg må sige, at vi så mange utrolige ting i Kina, lige fra forskellige kulturelle steder som Den Forbudte By og Den Kinesiske Mur til enorme industriprojekter, der har defineret Kinas vækst i de sidste par årtier, såsom den europæiske industriby i Qingbaijiang-distriktet i Chengdu, som ligger i Sichuan-provinsen, og også mange store jernbanehavne, innovationscentre, tech-industrier og iværksættercentre. Vi blev behandlet utroligt godt af vores kinesiske værter, som alle udtrykte et ønske om gensidigt fordelagtige relationer mellem Kina og USA, som er blevet defineret af præsident Xi Jinpings tre globale initiativer for en ny retfærdig verdensorden. Det er det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Strategiske Initiativ og det Globale Civilisationsinitiativ.

Jeg vil lige dele en rapport, som vi modtog på vores rejse [Fig. 1], kaldet "A Global Community of Shared Future: Kinas forslag og handlinger". Den blev præsenteret af Statsrådets Informationskontor i Folkerepublikken Kina. Mange af de mennesker, vi diskuterede med – hvad enten de var fra universiteter, politiske institutioner, økonomiske centre eller endda landsbyer – udtrykte alle et ønske om et verdenssamfund baseret på fælles interesser, win-win-samarbejde og retfærdig økonomisk udvikling.

En af de ting, jeg faktisk overvandt i mine diskussioner med folk – og det tror jeg også, jeg kan sige om størstedelen af vores delegation – var tendensen til at kommentere på, hvor dårligt alting er i USA. Jeg havde ofte samtaler som: "Jeres veje her i Beijing er så glatte og velholdte. I New York er

det svært ikke at støde på huller i vejen hver dag, man kører.” Eller noget i retning af: “Jeres gader og fortove er så rene. Offentlig transport er virkelig overkommelig her, og der er ingen hjemløse på gaden.” Som newyorker vil jeg sige, at det er et af vores varemærker konstant at klage og nedgøre os selv. Men hvis man rejser til et andet land for at fungere som statsmand og diplomat, er man nødt til ikke bare at anerkende det bedste i den anden, men også i sig selv. Jeg tror, vi fik meget ud af at skifte fokus fra, hvor dårligt alting er i USA og Vesten, til de bedste traditioner, vores land har at byde på. Jeg kom for eksempel til at tale med vores kinesiske vært om Edgar Allan Poes poesi.

En af de ting, vi havde understreget både i diskussionerne og i de præsentationer, vores delegation gav på nogle af universiteterne i Beijing og Chengdu – de byer, vi besøgte – var foreneligheden af den store kinesiske filosof Konfucius’ ideer med Gottfried Wilhelm Leibniz’, Platons og den tyske digter Friedrich Schillers ideer. Konfucius havde den idé, at ethvert menneske var i stand til at blive en vismand eller shèngrén på kinesisk; dvs. en person, der udvikler sit kreative potentiale fuldt ud, mestrer ideerne inden for filosofi, poesi, videnskab, kunst og musik, samtidig med at han udvikler sin kærlighed til menneskeheden. For os er det kendt som agape på græsk, og i Kina er det kendt under tegnet Ren. Friedrich Schiller havde også den idé, at mennesket kunne blive en smuk sjæl gennem æstetisk uddannelse, hvilket betød at studere de højeste idealer inden for klassisk kultur og kunstnerisk skønhed. Vi talte også om Gottfried Leibniz’ studier af Kina og hans syn på foreneligheden mellem konfucianismens og kristendommens ideer. I et tidsskrift, han udgav i 1697 med titlen Novissima Sinica [Nyt fra Kina], bemærkede Leibniz, at han anså det for “en enestående skæbneplan, at menneskelig kultivering og forfinelse i dag så at sige skulle være koncentreret i yderpunkterne af vores kontinent, i Europa og i Kina, som pryder Orienten, som Europa pryder den modsatte kant af jorden.”

Jeg giver blot disse eksempler på, hvad der definerede vores diskussioner i Kina. Den voksede konstant til en mere dybtgående og meningsfuld dialog baseret på det bedste fra vores to kulturer, og hvad de har at tilbyde til verdens udvikling. Jeg tror, at denne dialog om kultur og ideer ikke kun imponerede vores værter, men også gav dem en følelse af lykke og lettelse over at kende de bedre engle i vores natur. For at opsummere mener jeg, at det vigtigste fra rejsen var de interaktioner, vores delegation havde med de forskellige mennesker, vi mødte fra alle forskellige sektorer i samfundet. Jeg så på første hånd vigtigheden af Helgas og Lyndon LaRouches ideer på Chongyang Institute for Financial Studies på Renmin University of China. Der kunne man se et eksemplar af Schiller Instituttets udgivelse fra 2014, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge*, som er den konceptuelle, fysiske køreplan for udformningen af en ny økonomisk verdensorden, der i øjeblikket er ved at blive kortlagt af nationerne i BRIKS. Så jeg tror, at vores job er at genoplive de store traditioner, der engang definerede USA, og bruge denne rejse som vores guide til at organisere folk i Vesten. Det er min korte rapport.

BATTLE: Tak, Kynan; det er fremragende. Jeg synes, det er en meget god måde, du oplevede det på. Jeg vil gerne bede Daniel Burke om at komme frem. Jeg ved, at han også har en generel oversigt og nogle refleksioner over turen.

DANIEL BURKE: Tak, Anastasia. Jeg er virkelig enig i alt, hvad du siger, Kynan. Jeg vil bare berøre nogle af de grundlæggende ting, vi gjorde der, for at fortælle folk om den utrolige gæstfrihed, vi blev mødt med, mens vi var der. Det åbnede virkelig op for potentialet for dybdegående mellemfolkelige udvekslinger, hvilket virkelig betyder at få venner og have afslappede og åbne diskussioner om de vigtigste ideer, som vi kan dele mellem vores nationer, og som vi kan dele som en del af den nye æra, som en del af åbningen af et helt nyt paradigme for menneskeheden.

Jeg har et diasshow. Jeg vil gerne vise 7-8 billeder. Dette er et billede fra velkomstarrangementet, som vi havde æren af at deltage i; det var arrangeret af All-China Youth Federation. Du kan se nogle af de klassiske kinesiske musikere til højre, som spillede nogle meget velkendte klassiske kinesiske stykker for os på klassiske kinesiske instrumenter. Vi havde virkelig et stort antal mennesker, der var der for at prioritere dette mellemfolkelige forhold. Jeg vil gerne dele dette.

Dette billede er et eksempel på en paneldiskussion, vi havde; en udveksling mellem Schiller Instituttet og All-China Youth Federation, hvor vi var i stand til at bidrage virkelig tydeligt til det, Kynan diskuterede. Det er den slags steder, hvor vi havde disse samtaler om det allerbedste i den kultur, som den amerikanske republik virkelig blev grundlagt på. Så du kan se, at det er et meget respektfuldt og produktivt miljø at kunne bidrage med de specifikke ideer, Schiller Instituttet har, og at kommunikere, hvad det er, vi gør. Hvad det er for et særligt ansvar, vi har påtaget os for at genoplive de bedste traditioner og koncepter inden for den amerikanske tradition. Så det vil jeg sige mere om senere, men jeg vil gerne vise nogle flere billeder.

Ved det arrangement blev vi introduceret til en vigtig hvidbog kaldet "Kinas ungdom i den nye æra", som blev udgivet af det kinesiske statsråds informationskontor i 2022. Det er en meget vigtig måde, hvorpå den kinesiske regering kommunikerer sine ideer og organiserer sin tilgang. Det, vi virkelig oplevede i Kina, var en topstyret orientering mod at løfte samfundet i henhold til kravene i et nyt paradigme; en ny æra, der ikke er defineret af blokke og ikke er defineret af hegemonisme, men er orienteret mod gensidig fordel, win-win-samarbejde og et fælles skæbnefællesskab for menneskeheden. Det var meget spændende og inspirerende at se, hvordan folk repræsenterer disse ideer og forsøger at følge dem til dørs. Samtidig så vi også en mangfoldighed af synspunkter. Dette er et billede fra vores besøg, som Kynan nævnte, på Chongyang Institute of

Finance på Renmin University. Her kan du se Megan Dobrodt i midten og professor Liu Yangsheng, som er formand for HAO Capital, som er en stor finansiel institution, der har været involveret i investeringer i BRI-projekter. Han gav os en omfattende briefing om sit syn på det, han kaldte "Belt and Road Initiative 2.0", som fra hans synspunkt er den skiftende orientering af Belt and Road Initiative-projekter mod produktion og udvikling på industrialiseringsniveau som det næste skridt efter store infrastrukturprojekter. Til venstre for ham på billedet kan du se professor Zhao, som har arbejdet med den økonomiske korridor mellem Kina og Pakistan som et specialområde i måske et helt årti, siden det projekt begyndte. Han havde meget at sige om det fremtidige potentiale i Bælte & Vej Initiativet. Han fortalte os også, at Schiller Instituttet er kendt for sit engagement i udviklingslandene, og at vi på den baggrund gerne vil byde jer velkommen til denne dialog. Så du kan se, at vi havde en vidunderlig mulighed for at have denne form for åben diskussion med repræsentanter for en førende tænketank i Kina.

Dette er et billede fra en af de mere bemærkelsesværdige dage, vi havde, som var et besøg i en landsby omkring 90 minutter fra Beijing, som er et eksempel på revitaliseringen af landdistrikterne i Kina. Du kan se denne unge mand i den hvide skjorte til venstre; hans navn er Mr. Wong, og han er en ung mand, der leder revitaliseringsprojektet i landdistrikterne i denne by. Vi mødte studerende på topuniversiteter, der studerer økonomisk udvikling fra højeste sted, og som frivilligt kommer ud og arbejder for at løfte denne landsby og andre som den. Så det var virkelig et meget håbefuldt, spændende øjeblik at se denne form for kvalitet i at give, at bidrage til samfundet i harmoni med alt det, der foregår fra toppen og ned i det økonomiske mirakel i Kina. Man så forholdet mellem mennesker, som jeg er sikker på, at andre vil kommentere mere på, men forholdet mellem mennesker, der kom til landsbyen for at støtte den, og mennesker, der har boet der. Der var en stor lykke der, som vi så. Det var resultatet

af denne form for bidrag og dette samarbejde om at revitalisere landdistrikterne i Kina. Så der er meget mere at sige om dette, men jeg ville bare vise et hurtigt billede.

Her mødes vi med repræsentanter for CPPCC [Chinese People's Political Consultative Conference], som er det rådgivende organ, der rådgiver de deputerede i Den Nationale Folkekongres. Her er vi i Dongcheng-distriktet i Beijing; det er et distrikt med omkring 1 million indbyggere. Vi fik en grundig præsentation af TTPCC's rolle, af dette organ, der har en afgørende rolle i hele procesdemokratiet i Kina. Og hvordan det er, at folk i denne organisation kommer med gode ideer til regeringens politik. Så der er meget mere at sige om det.

Efter vores besøg i Beijing tog vi til Chengdu, som er hovedstaden i Sichuan-provinsen. Vi lærte så meget i Sichuan om Sichuan, om Kinas udvikling langs Bælte & Vej Initiativet. Det er et knudepunkt for Bælte & Vej Initiativet og for de tog, der kører frem og tilbage mellem Europa og Kina, og som tager omkring 15 dage. Ofte kommer der varer fra Europa til ASEAN-landene fra Chengdu, og så bliver der selvfølgelig produceret masser af ting i Chengdu, som skal til Europa. Her er vi på Chengdu University, hvor vi havde lejlighed til at diskutere den hvidbog, som Kynan nævnte – "A Global Community of Shared Future: China's Proposals and Actions" – med ledende personer på universitetet, herunder præsidenten og vicepræsidenten for Chengdu University, og her Tang Jingtian, sekretær for Sichuan Provincial Committee of the Communist Youth League og ærespræsident for Sichuan Youth Federation.

Det var her, jeg synes, vi virkelig kom sammen, ud over de præsentationer, der fandt sted på Tsinghua University i Beijing, her havde vi en virkelig smuk mulighed for at kommunikere potentialet i USA for at deltage i et fælles skæbnefællesskab for menneskeheden. Vi var i stand til at demonstrere, at der er fortilfælde i vores kultur og i vores politiske liv og politiske historie for præcis den slags forslag, som du hører fra den kinesiske regering om en ny,

retfærdig sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det særlige ved dette er den rolle, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, vores LaRouche-bevægelse gennem mere end 50 år, har spillet for os ved at udbrede de principper og tegninger, der er nødvendige for at skabe dette nye paradigme. Vi var i stand til at fremhæve LaRouches økonomiske, videnskabelige ideer, herunder potentiel relativ befolkningstæthed, energiflux-tæthed og hans Triple Curve-heuristik for at kommunikere, hvad der er nogle afgørende nye ideer, der kan bidrage som en måde at løfte menneskeheden ud af faren for en hobbesiansk krig af hver mod hver, af alle mod alle; og løfte os ud af den onde struktur i det anglo-hollandske liberale system og ind i det nye paradigme, som vi alle søger. Jeg syntes, at det var en ekstremt rig mulighed, og vi havde en meget produktiv dialog om disse spørgsmål.

Generelt er det, hvad jeg gerne vil dele. Mine venner vil kunne bidrage med meget mere, men det, jeg gerne vil understrege, er, at det, vi mødte, er et samfund, hvor den fælles velfærd, den generelle velfærd, forfølges oppefra og ned. Det er der et vist kulturelt grundlag for, som helt sikkert har konfucianismen som et af sine kernekaraktistika. Når vi talte med folk om, hvor vigtig denne idé om et skæbnefællesskab er for menneskeheden, hvor vigtig denne idé er for menneskeheden, kom svaret tilbage: "Ja, det er Xi Jinping! Ja, det er Kinas regering i dag, men det er en idé, der går over 2000 år tilbage til Konfucius." Der er en vis tro på og tillid til evnen til at gennemføre forslag, der er baseret på disse dybe principper i den kinesiske civilisation. Jeg tror, det er op til os at søge efter det samme grundlag for handling i vores civilisation, i vores sprogkultur. Det har selvfølgelig været Lyndon og Helga LaRouches mission i al den tid, så det giver mig en endnu større evne til at genoptage det perspektiv og det arbejde, der skal gøres her. Tak for det.

BATTLE: Fremragende; tak! Wow, I var over det hele, det er

fantastisk. Nu vil jeg gerne bede Michelle Erin om at komme op.

.....

Læs resten på engelsk:

MICHELLE ERIN: Tak for at have dette program. Jeg vil gerne dele nogle af de kulturelle udvekslinger, vi havde, mens vi var der. Daniel mindede mig om, at den revitaliserede landsby, vi besøgte, har Airbnbs nu. Hvis nogen fortalte mig, at universitetsstuderende tager ud til disse små landsbyer for at revitalisere dem, ville det måske have været anderledes for et par årtier siden, men det er moderne unge mennesker. Så de har forvandlet en masse af bygningerne i dette område til moderne Airbnbs. Og det, jeg gerne vil nævne om dette, er, at de laver noget turisme fra Beijing. Det er meget flot; der er en smuk flod. Ring til mig senere, så skal jeg fortælle dig, hvilken by det er, og så kan du besøge den. Men en del af den måde, de reklamerer for disse Airbnbs på, er ved at dele billeder af ikke bare bygningerne, men hver bygning får et digt skrevet af en moderne digter. Jeg vil lige læse et af disse digte op for dig. Undskyld, at oversættelsen og sprogbarrieren gør det lidt kikset. Det er hængt op på ydersiden af denne bygning, så folk kan blive inspireret til at komme. Der står: "Vrid en snip af afsondrethed, og sid stille, vandrende i den stjerneklare nattehimmel. Årene er stille under tagskægget om natten. Varmen fra lysene er gemt væk, og freden hos menneskene mellem vinduerne og ventilatorerne er nydt fred." Jeg synes, det var interessant.

En ting, jeg tror, vi forstår lidt bedre, er, hvordan sproget er mere poetisk. Folk har set de kinesiske tegn, som er lidt billedlige. Det, jeg gerne vil, er at dele nogle billeder med jer. Den første lille video er en af de ting, vi ville gøre på denne tur, nemlig at synge for vores værter. At synge for folk med noget af den smukkeste musik fra vores kulturelle baggrund. Denne lille video er fra vores første øvelse, som

foregik om aftenen i gården på det hotel, vi boede på. Du kan se, at vi har en gæst, der har sluttet sig til os.

(Afspiller video af Jesu, meine Freude-koralsang).

Den lille pige, der kom, vi sang noget Bach, og vi fik selskab af en ung kinesisk pige, der gerne ville danse og deltage sammen med os.

Den første aften, vi blev modtaget, fik vi lov til at høre nogle traditionelle kinesiske instrumenter blive spillet, og det, der var dejligt – det var alle yngre mennesker – var, at de virkede så glade for at spille på disse kinesiske instrumenter; det var vidunderligt. Vi fik lov til at høre disse traditionelle instrumenter. Den aften sang jeg også en meget berømt kinesisk folkesang, "Moli Hua", som handler om en jasminblomst. Men den handler faktisk ikke om jasminblomsten. Det er en meget interessant karakter i kinesisk kultur; princippet om generøsitet. Oversættelsen af dette digt beskriver den smukke blomst; den dufter så vidunderligt, den har denne smukke farve. Og det spørger, om jeg må plukke en af dig, så jeg kan give dig til en anden? Det er den mest berømte kinesiske folkesang. Vores venner var meget glade for, at en af de amerikanske kolleger præsenterede den, og de bragte den endda op i en af vores formelle diskussioner et par dage senere.

Vores kor sang også "Dona Nobis Pacem" ved den begivenhed. Jeg oversatte; det betyder "Giv os fred". Vores venner var meget glade for, at vi sang om at give os fred. Jeg vil indsnævre det en lille smule, især på grund af mine tekniske vanskeligheder. Vi tog til et ungdomscenter i Beijing, hvor mange af deres programmer for at hjælpe unge mennesker inkluderer kunstprogrammer. Forhåbentlig kan du se, at dette er et billede af et par af vores fyre klædt ud i kinesiske operakostumer. Mens vi var der, malede vi også nogle kaniner. Og vi hørte en lærer på deres skole spille på det traditionelle erhu-instrument. Er er tallet to på kinesisk, så

erhu er et instrument med præcis to strenge. Vi fik lov til at høre hende spille lidt.

En historisk ting, som var meget interessant, var, at der nede i Chengdu-regionen er et arkæologisk område, som man først begyndte at udgrave i 1930'erne. Stedet indeholder tonsvis af kobber, jade, guld og andre smukke ting, der stammer fra 3.000-4.000 år siden. Dette er en ting, der kan dateres tilbage til omkring 1600 f.Kr, hvilket er ret imponerende. Som en sidebemærkning havde de en hel præsentation om de moderne metoder til arkæologiske udgravninger, for hvor vi tidligere bare gravede en stor grube, har vi opdaget, at når man udsætter disse gamle genstande for ilt og sollys, kan det ødelægge dem fuldstændigt. Nu har de dette glasrum, som de lægger oven på hver ny sektion, der skal udgraves, så de kan beskytte atmosfæren. De har dette højteknologiske udstyr i loftet, som har skinner, det bevæger sig på, og som kan udføre forskellige dele af denne meget avancerede udgravningsproces. Du kan se denne fyr, rummet var ikke helt så mørkt, men museet er svagt oplyst for at bevare artefakterne.

Jeg vil tage et billede i denne smukke by [nær Chengdu]. Vi tog til en landsby, der er kendt som Mianzhu New Year Painting Village. Landsbyen er kendt for kunst, fordi en del af Kina næsten er en krydsning mellem udvikling og spørgsmålet om at bevare det smukke fra fortiden. Så landsbyen eksisterer fortsat, og der bor stadig mennesker i den. Mens vi var der, blev vi bedt om at se nogle af deres kunstværker. De laver tryk med blæk. Man skal gnide papiret oven på det, og det skaber et meget smukt design.

I Beijing tog vi til Central Academy of Fine Arts. Vi så en vidunderlig udstilling af traditionel kinesisk rullekunst, som mange af os kender. Mange af dem er fire fod lange eller mere, og dette sæt så ud til at være fra omkring 1600-tallet. Vi diskuterede den måde, kineserne tænker på, og som afspejles i kunstværkerne. Mange af disse værker har bjerge, og man kan se en lille person i nærheden af disse bjerge. En fra vores hold

sagde: "Viser det ikke, at mennesker er små i forhold til naturen på grund af størrelsesforskellen?" Vores guide sagde: "Det er ikke sådan, vi tænker på det." Kineserne mener, at der er en harmoni mellem mennesker og natur; der er ingen adskillelse i den forstand. De ser, at der er en harmoni der. Efter at vi havde set nogle af disse smukke værker, gik vi heldigvis hurtigt gennem en mere moderne fløj, hvor kunstværkerne efter min mening ikke var attraktive, og blev ført til en anden del af museet for at få en præsentation af kinesisk kalligrafi. Dette var mit forsøg; dette er det kinesiske tegn for lykke. Ikke krusedullerne til højre; jeg var kommet til at tegne mit tegn til siden, og min venlige lærer, som var elev, sagde, at jeg kunne sætte små kruseduller på siden for at udfylde den plads, jeg havde efterladt. Men det kinesiske tegn for lykke findes faktisk i flere forskellige skrifttyper; det kan se ud på flere forskellige måder. Lige nu kan jeg genkende denne skrifttype, men jeg ville nok ikke kunne genkende de andre.

Lad mig lige runde af med at tale om, hvad vi lavede den sidste aften. Jeg ved, at programmet i dag også vil slutte med en video af vores præsentation. På den sidste aften – åh, undskyld mig. En anden vigtig ting er, at vi fik en te-ceremoni af en af vores værter. Jeg vil dele et billede af dette. Te-ceremonien bestod i, at en af vores værter skænkede te til os. En af vores venner gav os denne dejlige teceremoni, som involverede at drikke te og hælde te op, og det var dejligt. Men det var mere et medium for diskussion. Vores ven fortalte os, at han – han er en yngre fyr, som du kan se – men han laver teceremonier i sit hus med sine venner, så de kan diskutere, hvilke bøger de har læst for nylig. Det er en form for social interaktion, som han vælger omkring teceremonien. Mens vi drak vores te, talte han om sin forståelse af nogle af de filosofiske ideer i kinesisk kultur. Hvordan ser kineserne på individet i samfundet i forhold til familieenheden og nationen som helhed? Og det er interessant, at han var i stand til at henvise til Uafhængighedserklæringen og visse andre

amerikanske begreber, som han har kigget på. Et interessant begreb var, at nogen spurgte, om kineserne nogensinde kom sukker i deres te. Han sagde aldrig; at kineserne ser, at den nation, der værdsætter bitterhed, er den mest modne. Ligesom børn, der vil have slik, kontra mere modne voksne. Han sagde, at de ser det på denne måde, fordi de ser, at bitterhed er en del af læringsprocessen og en del af processen med at lære sig selv at kende. Han sammenlignede det med en baby, der opdager, at dens hånd er dens egen efter et stik i hånden. Han sagde, at nogle kinesere faktisk betaler for at give deres børn mulighed for at tage ud til et fattigt område og opleve vanskeligheder, så de kan lære.

Så lad mig springe til den sidste aften. Vores værter på Chengdu University havde et musikprogram, hvor nogle af de studerende fra universitetet præsenterede traditionel musik, hvilket var vidunderligt. De havde en berømt kalligraf til at undervise lige på scenen med fem personer fra vores delegation, som gik op og fik præsenteret modeller og lavede kalligrafi foran publikum. Og på et bestemt tidspunkt i programmet kom vi med vores offer. Jeg sang en afroamerikansk spiritual; hvorfor? Fordi det er unikt amerikansk; de er smukke. Ud over at være unikt amerikanske i deres historiske oprindelse, er de også universelle, som stor kunst har tendens til at være. Jeg synes, at den lille pige, vi så i begyndelsen, afspejler det. Hun havde ikke noget problem med at kunne lide tysk Bach-musik. Jeg sang den her. Megan Dobrodt, præsidenten for U.S. Schiller Institute, spillede en Bach partita på fløjte, og så sang vores kor tre stykker – den spirituelle Deep River, den første koral fra Bachs Jesu, meine Freude og en meget medrivende udgave af en amerikansk patriotisk sang komponeret af George Frederick Root, som var en meget dygtig musiker og komponist, "Rally 'Round the Flag", som også er kendt som "The Battle Cry of Freedom". Den musik blev meget vel modtaget af vores venner. Lad os lade det ligge der.

BATTLE: Tak, Michelle, det var virkelig en vidunderlig rejse gennem alle disse kulturelle oplevelser i Kina. Vi får helt sikkert en masse spørgsmål og kommentarer, som vi kommer ind på til sidst. Mange mennesker er nysgerrige efter at høre, hvad du mener om visse ting; det kommer vi til. Men jeg vil gerne invitere Mike Campbell til at komme på nu.

MIKE CAMPBELL: Goddag! Det er godt at være her, tak. Jeg er mere taknemmelig end nogensinde af to grunde. For det første er jeg halvt kineser, hvilket er en tradition, min familie har mindre og mindre kontakt med, siden jeg flyttede til USA for syv år siden. For det andet at kunne dele Schiller Instituttets ideer efter bedste evne og forsøge at være det bedste fra den vestlige kultur i lyset af en sådan uro. Jeg var så stolt over at være medlem af LaRouche-bevægelsen og forsøge at være diplomat for det amerikanske økonomisystem. Alle, der er med på disse opkald, kender til Roosevelts genopretning, Tennessee Valley Authority, og i Kina havde jeg mulighed for at se, hvordan topstyret økonomisk planlægning ser ud i praksis.

Dette er et heat map fra Baidu, deres Google. Det er bare en søgning efter volumen, efter placering, efter by. Vi tog hen til Beijings kommunale transportcenter. Beijing har den største trafikmængde i verden, og det koordinerer det hele, biltrafikken, metroen, selv cyklerne. Det hele 24 timer i døgnet. I øjeblikket bruger 70% af befolkningen offentlig transport. Det var et ret fantastisk set-up at se efter at have siddet i New York-trafikken. Vi besøgte også en industripark, som er helt dedikeret til innovation og start-ups. Den koordinerer dem, den fremmer dem, den giver dem kontorplads og planlægning. Planen var komplet med et aktivitetscenter fyldt med 20-35-årige, der samledes en søndag eftermiddag.

Det var i Chengdu, som har en nøgleposition i Belt and Road Initiative. Den er udpeget som ungdomsby af den kinesiske regering i en af de hvidbøger, som Daniel præsenterede.

Indbyggertallet i Chengdu er tredoblet i løbet af de sidste 30 år. Med denne top-down-planlægning fik jeg mulighed for at vende rundt og dele tilbage. Det amerikanske system med national kredit blev anvendt til en national mission om at maksimere den generelle velfærd; dette var en parallel i begge vores kulturer. En fælles menneskelighed og midlerne til samarbejde og dialog. Det siges, at Kina er vores fjende; de spiser vores frokost. Det, jeg fandt ud af, var, at i lyset af alle de beskyldninger, jeg hører fra frygtssomme amerikanere på gaden, pisket op af medierne, især fra vores udenrigsministerium. De kinesiske ledere, som vi hørte fra, var tålmodige og ydmyge. De ved, at vores politik er tragisk og vil være fatal for os selv. De var næsten ikke bekymrede for den skade og tvang, som Vesten forsøger at påføre os. De mennesker, de unge studerende, vi mødte, som tidligere har deltaget i kulturudvekslinger med Ivy League-universiteter, var så beskedne, at det næsten var en fejl. Deres ydmyghed over for den strategiske situation i kombination med deres økonomiske succes slog benene væk under mig.

En ting at slutte af med er, at der er en landsby, som er berømt for plovmandsdigtere som Robby Burns. Deres motto er "At bære hakker på travle dage og holde kuglepenne på ledige dage." Som en del af deres nationale foryngelse er denne landsby blevet plejet og promoveret som et kulturelt center. Det er lidt sjovt, for på tavlen stod der: "En landsby, et produkt," for at forene og maksimere, den har en ressource. som noget smukt i deres kultur, i deres civilisation.

Bare for at runde af, så oplevede jeg, at Kina virkelig er en 5000 år gammel kultur med visdom til at bakke den op. Alt, hvad du hører, som ikke tager højde for det, kan ikke være sandt. Jeg tror, vi har en fantastisk partner, der venter på os på den anden side af havet, og de leder bare efter måder at række ud på og samarbejde om menneskehedens fælles mål. Tak; det er, hvad jeg har.

BATTLE: Tak, Mike. Jeg kunne virkelig godt lide det sidste

billede med den moderne baggrund, baggrunden af den nye by med de klassiske kinesiske bygninger; det var virkelig smukt.

CAMPBELL: Det er den højeste bygning i Beijing.

BATTLE: Er det en af de højeste i verden?

CAMPBELL: Det kan jeg ikke sige, men det er også udsigten fra Den Forbudte By.

BATTLE: Det er smukt. Nu vil jeg gerne bede Robert Castle om at komme op.

ROBERT CASTLE: Mange af mine noter er blevet dækket, så jeg prøver bare at finde ud af, hvordan jeg kan tilføje til det, der er blevet sagt, i stedet for at gentage det. Så kan jeg få mine slides trukket op, tak? Okay, fint.

De to første slides, jeg har, det første er et billede, jeg tog fra jorden ved Dujiangyan, der som sagt er et massivt, stort kunstvandingsprojekt. Wong, forklarede han, at dette projekt kan ses som en nøgle til at forstå kinesisk kultur og den kinesiske civilisation, og han kom meget ind på, hvordan Sichuan-provinsen er en vugge for den kinesiske civilisation. Og sådan som han forklarede det, udsprang det hele af dette ene vigtige infrastrukturprojekt.

Så det er naturligtvis ikke her, vi skal gennemgå hele historien, men det faktum, at han beskrev det som nøglen til at forstå hele civilisationens historie helt frem til Anden Verdenskrig, hvor dette kunstvandingsprojekt leverede, jeg tror, det var noget i retning af en tredjedel af alle fødevarer, det er ret fascinerende at forstå, hvordan dette kunstvandingsprojekt kunne være sådan en nøgle til at forstå Kina. Og jeg synes, at en af de ting, der er særligt interessant ved det, er, at det dybest set – jeg kender ikke det præcise udtryk – er geo-scaping eller noget i den stil, hvor det, man har gjort, er at omdirigere flodens løb mere end at opdæmme den. Og jeg tror, det afspejlede, som vi fik at

vide i præsentationen, en meget specifik form for filosofi om at arbejde i harmoni med naturen.

Og jeg vil bare sige, at noget, jeg virkelig blev slået af i næsten hvert øjeblik, både i Beijing og i Chengdu, og i alle de personlige interaktioner, jeg havde, var en gennemtrængende følelse af harmoni. Det betyder ikke, at det var et perfekt sted eller noget i den stil, men bare den måde, trafikken flyder på, og den måde, folk bevæger sig på i sociale rum, og ældre mennesker, der samles offentligt for at danse, der var helt sikkert en følelse af harmoni, som påvirkede mig dybt.

Hvis vi kunne gå videre til det tredje dias med Sanxingdui. Michelle har allerede været inde på det, og jeg ville egentlig bare præsentere dette dias som en slags visuel reference, så alle, der måtte se med, kan se, hvordan – det, der slog mig, var, hvor forskellige disse kulturelle artefakter var fra alt, hvad jeg nogensinde havde set på museer med gamle artefakter, fra det gamle Grækenland, for eksempel. Og uden at komme ind på konkrete historiske detaljer, ville jeg fokusere på, hvad jeg oplevede, hvilket var et chok, da jeg på den ene side forstod dybden af historien og dybden af forskellen. Men som du kan se til venstre, er denne cirkel opdelt i fem dele, der repræsenterer en form for forståelse af det gyldne snit for flere tusinde år siden; så der kan du også forstå den dybe lighed eller enhed mellem den gamle kinesiske kultur i Sichuan-provinsen og de gamle kulturer fra Vesten.

Så hvis jeg må gå videre til den sidste slide. Det er her, jeg vil fokusere mest, og det er primært for at gentage noget, som jeg tror, Kynan ønskede at fokusere på i begyndelsen: Nemlig vigtigheden af peer-to-peer-kommunikation, som helt klart var i højsædet i alt, hvad vi hørte fra vores værter – det var en gentagelse af Xi Jinpings mening eller holdning om vigtigheden af peer-to-peer-udveksling, især med hensyn til den ekstremt vanskelige globale strategiske situation, og oven i peer-to-peer-udveksling, især unge mennesker og unge. Så her kan du se et billede af en af vores delegerede, der giver hånd til en af

vores værter, og det særlige forhold viste sig at være en meget smuk ting, der udfoldede sig under hele turen, og der var mange af den slags.

Og jeg havde mulighed for at lære den oversætter at kende, som vi havde med os i Beijing. Og jeg mødte ham ved den første åbningsreception. Jeg satte mig ved bordet med ham, og [inaud 1:06:01] vi lærte hinanden at kende og følte hinanden på tænderne, og efter måske 30 sekunder eller et minut tog han sine briller af og lænede sig ind, og jeg så denne umiddelbare, først og fremmest, en personlig kvalitet i hans tilgang.

Og i det øjeblik indså jeg ret hurtigt noget, som så blev bekræftet i det forhold, vi udviklede i de næste par dage, nemlig at det ikke bare var et politisk talepunkt, ideen om behovet for peer-to-peer-udveksling, men at han, oversætteren, tydeligvis virkelig troede på værdien af at kommunikere sin forståelse af, hvad der skete i Kina, på et personligt plan. Og generelt var jeg meget imponeret over den mængde historisk viden, som alle vores værter havde, og ikke bare det faktum, at de havde en sådan historisk viden, men at de var meget ivrige efter at kommunikere den til os og til hinanden, og at der tydeligvis var en følelse af stolthed, men det var ikke – at det var en stolthed, der også var blandet med en ægte ydmyghed og et ønske om ikke at nedgøre os som amerikanere.

Og ja, han var meget inspirerende i den forstand, for min forståelse af den situation, vi har hjemme i Amerika, er, at vi har brug for at genopdage vores historie. Så det er meget inspirerende at have det eksempel at huske på. Og ikke alene kan vi lære af kineserne om deres historie, de kan lære af os om vores, og jeg synes, det er noget, vi skal være meget håbefulde omkring fremover, især med hensyn til politiske organer, og hvordan vi organiserer dem og vores kulturer.

Så det var vist alt, hvad jeg havde at sige.

BATTLE: Tak, Robert. Jeg synes, det er en rigtig god pointe, at gennem denne personlige dialog mellem mennesker, at være i stand til at tale og ikke bare have, jeg tror udtrykket er "avatar", at tale med hinandens avatarer, hvilket bare er falsk, det er en falsk idé om, hvad et land er, eller en stereotype, eller omvendt også, men at have en personlig forbindelse med mennesker og forstå, hvor de kommer fra, er faktisk en meget vigtig pointe. Så tak for det! Tusind tak, Robert, fordi du præsenterede det.

Nu vil jeg gerne have José Vega, tak.

JOSÉ VEGA: Tak, Anastasia. Først vil jeg gerne takke vores værter, som faktisk gjorde det muligt for os at forstå det virkelige Kina, som tog os med rundt; og jeg vil også gerne takke resten af vores delegation for at beskrive, hvad vi faktisk oplevede. Jeg kunne ikke have bedt om en bedre gruppe mennesker at rejse rundt i Kina med, og jeg er virkelig glad for, at jeg tog af sted med den gruppe, vi havde. Og jeg tror aldrig, jeg kan udtrykke min taknemmelighed for det, jeg oplevede i det land, nok til den gruppe af arrangører, der faktisk fik os til Kina.

Jeg er vokset op i New York City hele mit liv, og at rejse ud af landet for første gang, og dybest set at rejse til det, der svarer til Mars, var meget virkelighedsnært for mig, og det har udvidet min horisont. Og jeg er blevet et bedre menneske på grund af det.

For at starte med det, jeg vil præsentere, er dette et billede af mig, jeg tror, det var os, der lavede skitser af kunst, hvilket jeg aldrig gjorde som barn, eller nogensinde. Så dette er en af de første gange, jeg faktisk begyndte at gøre det. Og vigtigheden af, hvorfor vi gjorde det, var, at vi lærte tålmodighed, som jeg synes er en meget stor dyd i det land. Og at de tvang os til at sætte tempoet ned og sidde ned, som Michelle var lidt inde på med teceremonien: Da vi også gennemgik teceremonien, fik vi at vide, at tålmodighed er

nøglen. Folk sidder og drikker te i omkring 40 minutter, og hele pointen er at tage et minut og sætte sig ned og virkelig finde sig selv i det. Og jeg tror, at denne [tegning] også var et eksempel på at gøre netop det.

Det er et billede af vores side af delegationen, da vi havde en gensidig udveksling, frem og tilbage, mellem vores folk og deres delegationsgruppe, som havde denne frugtbare dialog med os. Så du kan se den slags frem og tilbage, vi havde; dette var som en Q&A-session. De præsenterede noget, og vi kunne så stille spørgsmål.

Her er det fra åbningen, vores allerførste aften, og jeg vil om lidt vise dig, hvad det er for en tegning, der er der. Men det var fra den første aften eller anden aften, efter at vi var ankommet. Vi skulle alle klæde os på og være formelle, og de havde en fantastisk åbningsceremoni, som Michelle var lidt inde på. Det var efter, at vi havde besøgt Museum of Fine Arts i Beijing, og de havde faktisk forkælet os alle med vores helt egne portrætter, som de havde tegnet! Så hver eneste person fik sin egen tegning, og jeg har heldigvis stadig min her.

Og med tanke på fremtiden, med tanke på vores ungdomsvenskab mellem Kina og USA, var dette afskedsceremonien den sidste dag, vi var i Kina. Det lange, vandrette banner, du ser der, indeholdt tegn, der lød "Venskab vil vare evigt." Og det, jeg gerne vil sige for at opsummere alt dette, og for at opsummere, hvad jeg tog med mig fra oplevelsen, var, at dette var en kultur, og dette var et land, der virkelig ønsker at se reel økonomisk udvikling for alle. De ønsker at se et ægte gensidigt samarbejde i hele verden, og de har ingen intentioner om at være fjender med USA, eller de har ingen intentioner om at konkurrere. Når de siger "win-win", mener de det virkelig.

Og jeg tror, at en af de vigtigste ting, jeg lærte, var, da den samme oversætter, som Robert talte om, citerede en af vores præsidenter – og I gætter aldrig, hvem det var. Men

denne præsident, og jeg vil sige, hvad han sagde først, og så vil jeg fortælle dig, hvem der sagde det: Det var den kinesiske oversætter, som fortalte os om vores præsident, da denne præsident sagde: "Hvis der er et barn i Oakland, som ikke kan læse, som er analfabet, og som er 12 år gammel, så krænker det mine borgerrettigheder. Og hvis der er nogen i Detroit, Michigan, som ikke kan drikke rent vand, så er det en krænkelse af mine borgerrettigheder." Og det var Obama, der sagde det! Og det var oversætteren, der fortalte mig det!

Og det, jeg tog med mig fra det, er, at det her er et land, der er ved at ændre sig og virkelig leder efter det bedste i andre kulturer, på samme måde som vi leder efter det bedste i deres kultur og også andre kulturer. Det var en meget reel kulturel udveksling og også en intellektuel udveksling. Men jeg tror, at det, vi viste, og som vi vil fortsætte med at vise fremover som Schiller Instituttet, er, at på trods af uoverensstemmelserne i vores land som helhed, vil Schiller Instituttet altid kæmpe for en lysere fremtid, ikke kun for USA, ikke kun for Kina, men for hele verden, og for at menneskeheden mødes, arbejder sammen som én og virkelig opbygger en fælles vision og fremtid.

Og et af de vigtigste punkter, vi understregede, især Kynan og jeg, i vores afsluttende præsentationer derovre, var, at menneskehedens skæbne ikke er, at jorden skal forblive her i vores vugge. Vi kommer til at bevæge os og ekspandere ud til stjernerne, til Mars – vi kommer til at kolonisere Månen og Mars. Og der vil ikke være nogen grænser der! Det vil blive defineret af ét land. Det vil bare være hele menneskeheden. Og at se, at vores venner i Østen er meget på bølgelængde, de venter bare på, at Vesten indhenter dem, og det er OK. Og jeg tror også, at det er der, vi kommer ind i billedet næste gang.

Så jeg tror bare, at jeg fremadrettet var meget glad for at se, at der er en del af verden, der elsker og bekymrer sig om deres folk lige så meget, som vores organisation gør. Og jeg er meget begejstret for vores lands fremtid, for jeg ved, at

alle i delegationen vil blive store ledere for vores land og vil bevæge det i den rigtige retning. Og vores generation kommer til at indlede en ny æra af relationer. Og jeg tror også, at de unge, som vi udvekslede med, vil blive fantastiske ledere.

Så jeg vil sige til alle, der ser dette, at de skal kigge tilbage om 20 år: Se, hvor vi alle er! [griner] Så tak. Jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulle sige, og alle andre gjorde et fantastisk stykke arbejde. Tilbage til dig, Anastasia.

BATTLE: Fedt, tak! Vi får nu en masse spørgsmål ind. Hvis folk tænder deres kameraer igen, for vi går over til en rundbordsdiskussion, men vi får helt sikkert en masse meget interessante spørgsmål fra folk, der vil vide, hvad var reaktionen på USA? Hvordan tog de os? Hvad tog de fra amerikanerne, hvad var deres indtryk? Jeg vil bare gerne starte med den slags spørgsmål, som kommer ind flere gange nu. Så folk spørger, hvad kineserne fik ud af jer, og hvordan de tog imod os med hensyn til de ideer, vi præsenterede?

Lad os starte med Michelle, og derefter Robert.

ERIN: Meget hurtigt, en af vores venner sagde: "Før jeg arbejdede med jeres gruppe, ville jeg have beskrevet amerikanske unge som arrogante og uvidende. Men I er helt anderledes, I har en positiv energi. Og at denne form for udveksling er afgørende i dette afgørende øjeblik for menneskeheden."

BATTLE: Hvad havde du tænkt dig at sige, Robert?

CASTLE: Ja, en ting, der var karakteristisk, var, at et af medlemmerne af den kinesiske føderation, vi var til et måltid, og jeg endte med at nævne den holdning, som Schiller Instituttet og LaRouche-organisationen har om behovet for at genindføre Glass-Steagall. Han spidsede lidt til, og et par minutter senere spurgte han: "Hvad var det for en lovgivning,

du talte om?” Og han bad mig skrive det ned for ham, og han var tydeligvis meget interesseret. Så vidt jeg har forstået, er der blevet vedtaget en lignende lovgivning i Kina, men det var netop det meget klare ønske om at få specifikke oplysninger om lovgivning og den slags, som jeg så i det øjeblik, der var karakteristisk for hele turen.

BATTLE: Tak skal du have!

VEGA: Jeg har en ting at tilføje til det. Lad mig finde det heroppe. Jeg sendte en besked til en af vores venner, som vi har et virkelig tæt bånd til, og hans svar var: “Jeg er så glad og stolt over at høre dig sige det. Vores lande har helt sikkert brug for os. I vil altid være velkomne i Kina og hos mig. Jeg havde ikke forventet så dybt et venskab, men jeg er glad for, at jeg lærte dig og resten af din delegation at kende. Jeg håber, at dette åbner op for en ny æra for begge vores lande.”

BATTLE: Wow! Det er en virkelig dybtgående reaktion. Tak, fordi du delte det. Nogen sagde tidligere, at det er de unge, det er faktisk dialogen blandt de unge, der kommer til at ændre forholdet fremadrettet ved at overvinde ideologiske problemer.

Jeg vil gerne fremhæve et andet spørgsmål, der er kommet ind fra Frank. Han siger: “Hvad tror du overraskede eller var det mest interessante for dig, som du lærte på turen? Var der noget, der overraskede dig?”

VEGA: Svaret er “ja”, men der er meget at vælge imellem, så jeg vil lade en anden begynde.

ERIN: Det største chok for mig var faktisk, at de så ud til at være meget længere fremme med at blive et velstående samfund, end jeg troede var tilfældet. Og der var en masse ting, der var som at være i “Jetsons” – store ting, men også små ting, som de har udviklet for at gøre livet mere behageligt, automatiserede forskellige ting – Mahjong-bordene er

automatiserede! [griner] De nulstiller automatisk deres brikker, så folk ikke behøver at bruge tid på det. De kan koncentrere sig om de mere værdifulde dele af livet.

Så jeg tror, vi har ramt en række af disse bekvemmeligheder, herunder transportmyndighederne – der er en for hver større by – den er offentligt tilgængelig; du kan se i forvejen, om der er parkeringspladser der, hvor du prøver at komme hen! Omigosh! For dem af os, der har prøvet at parkere i New York City! Nå, men en masse små ting.

THISTLETHWAITE: Jeg tror, det største chok for mig var toiletterne. [griner] De har huller i jorden, hvilket er ubehageligt.

Men under alle omstændigheder var jeg virkelig imponeret, og nogen har måske allerede nævnt det, over programmerne til revitalisering af landdistrikterne. Vi tog til en landsby, der hedder [s/l Siduhof 1:23:20], men de er berømte for deres kastanjeproduktion. Og jeg ved, at Michelle talte om de B&B'er, de har udviklet. Det var bare vidunderligt at se, hvor udviklet denne landsby var. Og vi kom til at tale med nogle af landsbyboerne, som var virkelig glade for at se os, de var virkelig glade for at gøre det, de gør. Og det var bare en vidunderlig oplevelse. Det er ikke kun i byerne, man oplever udvikling, men også i landsbysamfundene, de er utroligt avancerede. Det var jeg virkelig imponeret over.

VEGA: Jeg var imponeret over det faktum, at jeg for det første ikke rigtig vidste, hvad jeg skulle forvente, fordi jeg er lidt forudindtaget af de vestlige medier, og hvad de siger om Kina. Og så hører man også om Belt and Road, så det var faktisk en god mulighed for at se, "OK, lad os se, hvad vi virkelig går ind til." Og alt var stort set bare som et "Whoa! Det her er slet ikke, hvad jeg troede, det var." Det var bare at bryde igennem alle medieløgnene. Den største var, at de bare har denne åbenhed! De har ingen problemer med at tale om geopolitiske spørgsmål. De er slet ikke skjult for det; de er

meget bevidste om, hvad der foregår, og det er bare almindelige mennesker og almindelige borgere.

Og jeg tror, at det største chok for mig var, da vi gik ind i en boghandel/bar/natklub/socialt samlingssted/biograf i ét – det var et rigtigt socialt sted for unge – og butiksejeren sagde: “Ja, mand, jeg håber bare, at USA og Kina kan ordne tingene, for den ene kan ikke eksistere uden den anden.” Og det var bare en helt almindelig butiksejer! Det var ikke en embedsmand, det var ikke en, der interesserede sig for politik. Han sagde: “Ja, det ene kan ikke eksistere uden det andet.” Han sagde, at han havde tiltro til, at der ville komme bedre relationer mellem de to lande. Han sagde, at det er helt naturligt, hvad der kommer til at ske. Han sagde, at vi på ingen måde kan forblive fjender, for det er der ingen grund til. Og jeg tænkte bare: “Wow! Folk i Kina har ikke noget ondt i sinde over for amerikanere!” Og de ved, at amerikanerne er venlige. Og de ville ikke engang have lyst til at – hvordan skal jeg sige det? De ville ikke engang sige noget dårligt om Joe Biden, hvis jeg skal sige det sådan. De ville ikke være respektløse over for os, fordi de troede, at hvis de sagde noget om Joe Biden, ville det være som at træde på vores kultur. Og det satte jeg virkelig pris på, at de ikke ville nedgøre os. De ønskede virkelig at behandle os med respekt, og de ønskede at behandle vores land på en respektfuld måde, på en værdig måde.

BATTLE: Nogle af jer nævnte i præsentationerne, at I var i stand til at fremhæve forskellige dele af USA, gode dele af vores historie, gode præsidenter og den slags ting. Og jeg talte lidt med Leni Rubinstein om nogle af de præsentationer, du var i stand til at give. Og jeg tænkte på, om I i de præsentationer var i stand til at gennemgå rumprogrammet eller Grand Coulee Dam eller nogle af de ting, der faktisk, sjovt nok ligesom Friedrich List og Alexander Hamilton, nogle af de ideer, der opbygges i Kina med Belt and Road Initiative, og nogle af de nye økonomiske ideer er inspireret af mange

amerikanske koncepter eller amerikanske ideer, men naturligvis med deres eget kreative output. Så jeg er nysgerrig efter at høre, om I kunne udtrykke nogle af disse ting.

THISTLETHWAITE: Ja, jeg kunne tale om det, José allerede har nævnt. Men jeg havde lagt særlig vægt på den tyske raketforsker Krafft Ehrlicke, som Helga Zepp-LaRouche var gode venner med og samarbejdede med fra slutningen af 1970'erne og frem til hans død i slutningen af 1984. Jeg talte faktisk om hans filosofiske koncept om det extraterrestriske imperativ, at det påhviler menneskeheden at gå ud og navigere i stjernerne, at bosætte sig på andre planeter og at mestre interstellare rejser og endda gå videre og opdage andre galakser. Og at mennesket på dette tidspunkt virkelig er i sin barndom, hvad angår udvikling.

Så det, Kina har gjort for nylig, er, at de i 2019 landede månelandingsfartøjet Chang'e-4 på den anden side af Månen. Og nu har Indien opnået den utrolige præstation, at Chandrayaan 3 er landet på Sydpolen. Og på BRICS-topmødet i Johannesburg i august gjorde premierminister Narendra Modi meget ud af dette.

Så Kina og USA kan samarbejde om denne slags bestræbelser, der overskrider nationale grænser og især geopolitik. Og Krafft Ehrlicke var en model for det.

Og jeg vil også nævne endnu en person, som gik bort i sidste uge: Marsha Freeman. Hun var medlem af Schiller Institutet; hun havde mulighed for at arbejde sammen med Krafft Ehrlicke og havde skrevet en biografi om ham, der hed Krafft Ehrlicke's Extraterrestrial Imperative. Jeg nævnte hende i præsentationen, fordi jeg syntes, det var vigtigt at tale om den slags mennesker, som Schiller Institutet har udviklet. Og vi er virkelig nødt til at udvide Krafft Ehrlicke og Marsha Freemans arbejde og sprede det til hele menneskeheden. Så det vil jeg sige.

BATTLE: Absolut. Michelle, havde du tænkt dig at sige noget?

ERIN: Vi gjorde det ikke nødvendigvis i alle de diskussioner, vi var til, det virkede måske ikke hver gang, men der blev givet en hel del meget stærke præsentationer. Leni gav en meget fremragende præsentation af de smukkeste ideer hos Konfucius, Platon og Schiller, og hvordan de hver især havde disse meget høje ideer om mennesker og menneskers udvikling, og hvordan de er sammenhængende. Og hvordan USA lige nu desværre opfører sig som en koloni af det britiske imperium: Vi er koloniseret! Og det har vi tænkt os at bryde ud af.

Jeg går ud af rækkefølgen, men Robert gav, hvad jeg syntes var en meget stærk præsentation af mordet på John F. Kennedy og effekten af fortielsen på det amerikanske folk. Kennedy var et meget vigtigt resonanspunkt, tror jeg, for mange af kineserne, fordi det var sådan et stort øjeblik, og de virkede bekendte med det.

Adrienne, Mike og jeg bragte i flere af diskussionerne sammenhængen i den store infrastrukturudvikling mellem vores to nationer op: Se på Tennessee Valley, se på Three Gorges Dam. Se på vores andre store ledere, som var udviklere.

Jeg kan fortælle dig om en meget intelligent reaktion, der overraskede mig, da jeg talte på tomandshånd med en af vores værter og forklarede mere om Schiller Instituttet, hvem vi er, hvem Helga er, og så talte vi om USA's historie. Og jeg forklarede om de mange amerikanske præsidenter, der var udviklere, som blev myrdet. Og hun sagde til mig: "Jeg håber, Helga har en god sikkerhed." Så hun var virkelig i stand til at samle det, og man kan se, at hun lyttede, hun var virkelig med i diskussionen.

Men jeg tror, at både i en-til-en-diskussioner og i nogle af de formelle præsentationer var vi i stand til at fremlægge denne, jeg vil kalde det positive historie, positiv, sandfærdig historie, og fremlægge den derude.

BATTLE: Det er fremragende. Efter min mening (ikke at jeg har

været i Kina eller noget), men det er altid en overraskelse for andre lande at høre fra amerikanere denne stolthed og kærlighed til den gode historie, vi har – fordi mange amerikanere ikke rigtig har det mere; eller de udtrykker det ikke; eller hvis de gør, er det som en fantasi, de fantaserer om at være patriotiske eller noget. Men det er virkelig vigtigt at have en vis viden om og kærlighed til og påskønnelse af USA's antiimperialistiske historie. Og det lyder, som om det var det, I var i stand til at udtrykke over for mange mennesker som delegation. Og som medlem af Schiller Instituttet er jeg meget stolt af det.

VEGA: Jeg vil gerne give et særligt skulderklap til Adrienne, som gjorde et meget godt stykke arbejde med at bringe det amerikanske system på banen. Mellem Kynans, Roberts og mine præsentationer gjorde Adrienne et fænomenalt stykke arbejde med at gennemgå TVA, sammenligne den med Three Gorges Dam, tale om, hvordan Amerika ville se ud i et Belt and Road; men også bare den virkelige historie om, hvordan USA har udviklet sin egen infrastruktur og gennemgået en virkelig fysisk økonomi. Og jeg tror, at mange i lokalet, da vi gav præsentationerne, var overraskede over, at vi kom med en sådan dybde og forståelse af vores egen historie, og hvordan det kan samarbejde, når vi bevæger os fremad mellem vores to lande.

BATTLE: Der er kommet et sjovt spørgsmål fra en af vores venner ved navn Jack Gilroy, som jeg tror er en 80-årig! [griner] Han spørger, og han er virkelig begejstret for den ungdomsdelegation, der rejste ud, og var glad for at se svarene. Og han spørger, hvad I tænker om en delegation af ældre mennesker på 70+: Tror I, den ville få den samme respons? Tror I, vi ville få den samme slags respons i denne form for dialog?

Jeg ser nogle nikkende hoveder, "ja"! Jeg tror, at svaret er ja, Jack.

Vi har et par andre spørgsmål, og så går vi videre til

opsamling. Vi har et spørgsmål fra Menashe, som – og jeg tror, det især er tilfældet, da vi ser en åbenhed og venlighed fra Kina, i modsætning til den slags ondskab, der kommer ud fra USA og Vesten, som er ubegrundet – han spørger: Hvad tror du, årsagerne er til, at de vestlige lande foragter kinesisk kultur, især i lyset af det, du har oplevet? Hvorfor tror du, at det er sådan?

ERIN: Jeg vil bare starte med noget, der kom frem i en diskussion, jeg havde – amerikanerne er meget vrede over, hvad der er blevet gjort mod vores nation, meget, meget vrede. Og når man er meget vred på sig selv, tror jeg, det er sværere at have en generøs ånd over for andre. Måske kan det få bolden til at rulle. Andre kan byde ind med deres tanker.

CASTLE: Hvis jeg skulle prøve at svare på det, ville jeg bruge et citat fra Lyndon LaRouche – jeg prøvede at finde det for at forberede mig til denne diskussion, men jeg kunne ikke finde det, så jeg bliver nødt til at omskrive det. Men fra et essay sagde Lyndon LaRouche noget i retning af, at ideer om universelle principper kun kan kommunikeres gennem ironi.

Og det var en slags tese i den præsentation, jeg gav om Kennedy, ironien i amerikanernes manglende evne til at værdsætte den politiske kultur, der udvikler sig omkring Kina og andre lande i Østeuropa, og jeg tror, at det i virkeligheden handler om USA's koloniale status. Og det kan utvivlsomt uddybes, men det er i hvert fald min opfattelse af noget, som en anden måske gerne vil sige noget om.

CAMPBELL: Jeg tror, det var på Belt and Road Institute, at nogen sagde – de tog det tilbage til Kennedy-æraen efter Anden Verdenskrig, at det liberale demokrati har vundet, at liberaliseringen har vundet. Eller måske var det i slutningen af den kolde krig, men under alle omstændigheder: Hvis du tror på det, så får du lyst til at holde fast i den idé og kæmpe for det, du troede var din sejr, når du ser tilbagegangen nu og ser udfordringen nu. Og jeg synes, det skriger på æstetisk

uddannelse af vores befolkning, og hvor vigtigt det er, at vi gør det, for den amerikanske befolkning leder efter nogen at give skylden.

VEGA: Jeg vil bare sige, at Vestens politik har været malthusianisme, mens kineserne har afvist den. Det er bare en fuldstændig afvisning af malthusianismen, og jeg tror, der er en smule modvilje mod den. Og det kan man se på den måde, kineserne taler om "grønne initiativer", for det handler ikke om, hvordan vi skal ofre vores folk for udvikling? Det handler om, hvordan mennesket kan sameksistere med naturen og blive ved med at udvikle sig? I modsætning til den malthusianske idé om, at naturen overgår mennesket.

THISTLETHWAITE: Jeg vil bare sige én ting: Det var første gang, jeg rejste internationalt til et andet land, og jeg forstod vigtigheden af at rejse til andre lande, opleve deres kulturer og interagere med folk på gaden, lære deres historie, lære sproget at kende, og jeg tror ikke, at det er noget, som mange amerikanere gør i dag. Så i stedet for at lytte til, hvad medierne fortæller dig, læse avisen eller en artikel og tro, at du ved alt, skal du faktisk tage til disse lande og lære noget om dem. Så jeg tror, det er den bedste måde for folk at rette op på deres forkerte aksiomer om andre folk.

BATTLE: Jeg synes, det er et meget godt svar. Det provokerer mig til at stille et spørgsmål, for når man har været i udlandet, især hvis det er første gang, og man oplever andre kulturer og bliver opslugt af dem, og man så kommer tilbage til USA, så begynder ens syn på USA – ikke om det er godt eller dårligt, men ens syn på verden generelt – at ændre sig. Og jeg vil faktisk gerne høre fra jer, måske kan dette være vores afsluttende spørgsmål: Til publikum – og vi har over 100 mennesker, der ser med live lige nu – hvordan vil I anbefale vores publikum at tage det, I har oplevet, og gå ud og virkelig være repræsentanter for verden? Ikke bare repræsentanter for USA, men verdensrepræsentanter, for at være et redskab for fred? Hvordan ser I, at folk kan handle for at

gøre det? Jeg vil gerne høre jeres tanker om det.

Den, der har lyst til at starte, skal gøre det. Jeg ved godt, at det er et lidt højt spørgsmål, og at man skal have tænkt over det. Men I er lige kommet tilbage, og I oplever det på første hånd, så jeg kunne forestille mig, at I ville have et andet syn på jer selv; jeres identitet er sandsynligvis ændret, så hvordan ville I udtrykke det for at hjælpe andre med også at gå igennem det?

ERIN: En ting, man skal tage højde for, er at sikre sig, at man ikke bliver trukket ned af dårlige medier. Jeg har faktisk lige inden for de sidste par dage besluttet at holde op med at bruge en af mine sociale medieplatforme, som har en tendens til at gøre mig deprimeret. Og hvis du ikke allerede gør det, skal du sørge for at læse Daily Alert, som vi udsender, og som har et ret godt dagligt nyhedsperspektiv på verden; og EIR er det ugentlige tidsskrift. Du kan også – jeg synes, at China Daily er en god nyhedskilde. Jeg følger den. Og det er interessant, at mens vi var der, var der et møde mellem Jake Sullivan og Wang Yi, og jeg kan ikke huske den nøjagtige ordlyd, men de vestlige overskrifter havde noget i retning af "De mødtes" eller noget i den stil. Og så skrev China Daily: "Mødet lover godt for fredeligt samarbejde"! Så det havde bare en anden stemning.

Så på nyhedsfronten gælder det om ikke at blive trukket ned af overfladiske, forkerte perspektiver, når man holder sig ajour med verdens udvikling. Og du vil sikkert gerne holde øje med Kina og andre nationer. Bangladesh er for eksempel ved at få deres første atomkraftværk lige nu. Så det gælder om at holde sig ajour med disse ting, for det er virkeligt, og det er en del af verden.

Men Helga har altid sagt, at man skal forholde sig til andre kulturer ud fra det, der er smukkest ved dem. Og jeg synes, det er en god grundsten i din tilgang. Og måske burde det være den måde, vi nærmer os andre mennesker på – jeg kan ikke sige,

at det er så let. Og det er helt sikkert lettere med mennesker, der er længere væk, end måske de mennesker, du har med at gøre til daglig. Men hvis du har nul forståelse for XYZ-kulturen, så find noget smukt i den. En måde er helt sikkert kunsten, traditionel kunst, ikke nødvendigvis moderne kunst, men den smukkeste kunst i en kultur kan være et tilgængeligt punkt til forståelse.

CAMPBELL: Hvis tiderne er gode, så vær generøs, gør dit bedste. Hvis tiderne er dårlige, så gør alligevel dit bedste. Hvad der er godt, er bedst, se på de smukkeste ideer.

Jeg havde fornøjelsen af at tale med en person, som virkelig elsker Hamlet, og da jeg skulle lære hende, hvad vi tænker om Hamlet, fandt jeg ud af, at hun allerede vidste det! Hun havde brugt det i sit eget liv: "To be, or not to be..." To live or to die a coward's death var hendes valg om at gå imod sin families ønsker og tage et mindre prestigefyldt job, der passede bedre til hendes passion og mission. Det er den slags mennesker, vi har talt med derovre.

VEGA: Jeg vil sige, at en af de ting, jeg helt sikkert tog med mig, var ideen om tålmodighed som en dyd. Jeg tror bestemt, at vi alle som organisatorer kunne øve os i lidt mere tålmodighed, især fordi vi ønsker at opbygge et land – vi ønsker at bringe det tilbage til dets idealer: Vi ønsker at tage vores regering tilbage fra de oligarkiske kræfter, der har kapret den, og det kommer til at kræve en vis tålmodighed, men også strenghed. Og jeg tror også, at det er noget, der har ændret sig i mig selv.

Der er meget mere at sige, men jeg tror, jeg vil lade det blive ved det.

THISTLETHWAITE: Jeg vil bare sige, som Helga altid siger: "Tænk på dig selv som en verdensborger og ikke kun som en patriot for din egen nation." Jeg tror, det er en af de største ting, jeg lærte på den tur. Og Helga siger det hele

tiden, men når man faktisk rejser til et andet land, som jeg sagde, ændrer det i høj grad ens perspektiv på tingene. Så folk bør tænke på sig selv i den rolle; de bør tænke på, hvordan andre nationer ser på USA, og hvordan de ønsker at blive opfattet. Og de bør tage en aktiv rolle i at intervenere i verdenssituationen ud fra det synspunkt.

BATTLE: Har du nogle afsluttende bemærkninger, Robert?

CASTLE: Jeg tror, at det vigtigste, jeg tog med mig, kom på et tidspunkt på turen, da jeg talte, og jeg følte en slags uhyggelig ting, som jeg ikke havde følt før, hvilket dybest set var en anerkendelse af det, Kynan lige havde sagt. Og jeg tror, erkendelsen var, at det ikke bare er sådan, at man vælger at være verdensborger, ud over at man vælger at være patriot, men at man faktisk, når man oplever ægte patriotisme, oplever en form for helhed, der nødvendigvis overskrider enhver form for mindre opdeling, som nationalstaten. Og det er kun en forstærkning af det, Kynan sagde, men jeg tror, at det er meget tilgængeligt for os, og jeg tror bestemt, at rejsen gav mig indtryk af, at det virkelig er lige til at tage. Det er bare et spørgsmål om at kommunikere disse ideer på den rigtige måde, så folk får den opfattelse, at de er forbundet til en helhed, der er meget frigørende og styrkende.

BATTLE: Tak skal du have! Jeg tror, det vil være meget nyttigt for folk i chatten, for der var nogle kampe om "kommunisme" og antikommunisme og prokommunisme og alle mulige ting, der foregik! [griner]

Men jeg tror, at det, det handler om, er at rydde sindet for alle disse "ting", al den støj, der er om, hvorfor man kan lide eller ikke lide noget, og tænke på, hvad principperne er. Og det, I lige har udtrykt, da I kom tilbage fra denne tur – og jeg kan kun forestille mig, hvordan jeres organisering vil være nu, at I vil tage denne oplevelse og dele den med andre og organisere folk fra den placering, I diskuterer. Og jeg ser virkelig frem til flere af den slags kulturelle dialoger og

helt sikkert til at få flere af jer til at tale og uddybe mere af det, I gjorde, i fremtiden.

Med det vil jeg virkelig gerne sikre mig, at alle, der er med i dag, 1) hvis I elsker denne diskussion, så bliv medlem af LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet: Støt os. Jeg vil inkludere et link i chatten, så folk kan donere; doner helt sikkert til vores organisation, vi er helt uafhængige, og vi finansieres kun af folk som dig.

Bliv aktiv! Vær aktiv i vores bevægelse. Vi er meget seriøse omkring at stoppe termonuklear krig. Vi ser naturligvis ud over ideologiske forskelle, og vi ønsker at bringe folk sammen omkring menneskehedens fælles mål, og det, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, alt det arbejde, vi har gjort i halvtreds år, nu kommer til at stå i forreste række i verdenshistorien. Og vi ønsker at arbejde sammen med jer for at skabe denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Så organisér dig sammen med os.

Hvis du gerne vil være aktiv, så skriv dig op. Du kan efterlade dit navn og din telefon og e-mail på LaRouche-organisationens hjemmeside, som vi også stiller til rådighed for dig. Og vær venlig at dele dette rundt, få det ud til andre mennesker. Hvis du nød det, så send det til dine venner og familie, og lad os vide, hvad du og andre synes! Vi vil gerne høre feedback på, hvad alle tænker, godt, dårligt, grimt, hvad som helst: Det er alt sammen god intelligens! griner]. Og vi sætter virkelig pris på, at alle er med os i dag, og sørg for at dele [fredsforslaget]. Og vi ses i næste uge kl. 14 til endnu en spændende diskussion med LaRouche-organisationen.

Programmet afsluttes med ungdomsdelegationens [musikalske optræden i Kina med "Deep River", "Jesu, meine Freude" og "Rally 'Round the Flag".

Prometheus- ikke Pandora – impulsen i den universelle historie

2. oktober 2023 (EIRNS) – I de næste to uger vil vi organisere en række aktiviteter for at gøre Helga Zepp-LaRouches, Diane Sares, Schiller Instituttets og LaRouche-organisationens stemme meget mere fremtrædende. Det specifikke sted for koncentration i de næste par dage er den hurtige udvidelse af fredagens drøftelser i Den Internationale Fredskoalition. Dette krydser det midlertidige “politiske kulturchock” i kølvandet på den betydningsfulde, om end endnu ikke afgørende, afstemning i Kongressen sidste lørdag, den 30. september, imod at inkludere penge til Ukraine-krigen i “budgetloven”.

I øjeblikket kan destabilisering og “overraskelse” blandt det politiske

establishment ses i hele den transatlantiske sektor, fra Canada til Washington og hele Europa. NATO (hvis 27 EU-udenrigsministre for nylig mødtes på et hastemøde med Zelenskyj og andre i Kiev) er, selvom det er grimt og dødbringende, også reaktivt og derfor forudsigeligt. Afrika, Asien og Sydamerika forbliver trodsigt ikke overbeviste om retfærdigheden i den "ukrainske sag" [de organiserer sig for en forhandlet fredsløsning i stedet for at fortsætte krigen med dens forfærdelige konsekvenser], som de i stigende grad er i andre spørgsmål, fra "global opvarmningspolitik" til "indvandringspolitik". Og den mislykkede "modoffensiv" fra Ukraine har betydet, at da Zelenskyj forsøgte at gå til Kongressen, var han og hans håndlangere for tonedøve til at indse, at man aldrig skal bede de samme mennesker om flere tocifrede milliarder af dollars til at kæmpe en krig, hvis "afgørende" slag man

lige har tabt. Det kaldes at "smide gode penge efter dårlige", for ikke at nævne menneskeliv....

I modsætning hertil, er Zepp-LaRouches støtte til det tyske initiativ "Ending the War by a Negotiated Peace", på trods af synspunkter om det modsatte, et eksempel på, hvordan man overtræder de angiveligt "ubrydelige" begrænsninger i den britiske efterretningsvæsens orkestrerede fortalervirksomhed for total krig, herunder termonuklear krig. Se, hvad Storbritannien lige har gjort med det "benægtelige" nazistiske SS-nummer i det canadiske parlament. Som en publikation påpegede: "Den ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyjs optræden foran det canadiske parlament var en stor politisk begivenhed, der var omhyggeligt forberedt. Inviterede gæster ville være blevet grundigt undersøgt af sikkerhedsmæssige årsager. Dette gælder især for en 'æresgæst' som Hunka, der blev kaldt ved navn og officielt fejret".

Men hvis man konkluderer, at handlingen var bevidst, og anerkender, som Rusland ville gøre, at alle regeringsfunktioner i Canada overvåges af det britiske kongedømme, hvad er så det tilsigtede budskab? Hvad er de seneste udtalelser fra den britiske forsvarsminister? Hvad har de skiftende britiske premierministre gjort i de senere år? Hvilken indflydelse har Christopher Steele, MI6-chefen Sir Richard Dearlove, GCHQ-direktøren Robert Hannigan og den tidligere britiske ambassadør i USA, Sir Kim Darroch, haft på USA, især på Trump-administrationen og de to seneste amerikanske valg?

Men et hold af tyske politiske og militære ledere, der opfordrer til fredsforhandlinger i forbindelse med den pinlige, men tilsyneladende sande afsløring af, at kansler Olaf Scholz ville have godkendt og dermed stiltiende deltaget i et USA-styret terrorangreb på Tyskland og Rusland i forbindelse med Nord Stream-rørledningen, skaber et

kontrapunkt til det britisk-orkestrerede show. Og tyske antikrigsstyrker har netop mødtes i Frankfurt og annonceret, at de har til hensigt at afholde en demonstration i november for at modsætte sig den nuværende kurs mod ragnarok.

Dem der protesterer mod det tyske initiativ med den begrundelse, at "forhandlingsskibet er sejlet, og diplomatiet nu må vige pladsen for slagmarken, når den endelige beslutning skal træffes", bør tænke på, at den primære slagmark er i det menneskelige sind. Grækerne vandt slaget ved Marathon i Parthenons amfiteater gennem de tragiske dramaer, som Aischylos og andre præsenterede for hele byen Athen for at styrke borgerne år forinden til dagen for det store slag, der ville komme meget senere.

En sidste bemærkning: Medmindre de noterede sig det amerikanske udenrigsministeries meddelelse den 29.

september om dets "Global Music Diplomacy Initiative", gik de relevante internationale efterretningstjenester og observatører, som burde have fanget dette, glip af en mulighed for at afsløre, selv for dem, der helst ikke vil vide det, hvordan britisk efterretningskontrol af USA faktisk fungerer. Et ikke så skjult angreb på de forskellige kinesiske globale sikkerheds-, udviklings- og sundhedsinitiativer, State's "Global Music Diplomacy Initiative", kommer dog for sent: Schiller Instituttets særlige musikalske operation er ikke bare blevet søsat, den er allerede blevet indført i Kina af en Schiller Institut-delegation, der netop er vendt tilbage derfra.

For yderligere indsigt i dette henviser vi interesserede til de indledende afsnit i Schiller Instituttets underskriftsindsamling/erklæring: "Frihedsdigteren Friedrich Schillers 'Kunstnerne' skal være standarden for at

overvinde det kulturelle sammenbrud, der forhindrer fred og driver menneskeheden mod global atomkrig. Instituttet er i gang med at indsamle underskrifter til sin erklæring.

“Menneskeheden er igen nået til den skillevej, som Friedrich Schiller, frihedens digter, forudså på tidspunktet for Den amerikanske Frihedskrig, da han i 1785 udgav det værk, der er kendt på stort set alle sprog, ‘Ode til glæden’, som erklærer: “Alle mennesker vil blive brødre”. Digtet var så indflydelsesrigt i sin tid, at komponisten Ludwig van Beethoven brugte årtier af sit liv på at søge efter det “frøkrystal”, der var indlejret i digtet, og som til sidst ville blomstre i hans sidste symfoni i fire satser, der i sig selv er et monument over principperne for klassisk komposition.

“Dette referencepunkt må vækkes i hjerterne og sindene hos alle dem, der

betragter sig selv som 'kunstnere', hvis vores civilisation nu skal lykkes med at bringe menneskeheden til den skillevej, som lederne af BRIKS og andre sammenslutninger, der mødtes den 22.-24. august, har bekendtgjort for at skabe en ny retfærdig verdensøkonomisk reorganisering af det kollapsende dollarbaserede finanssystem og for at standse spredningen af global krig, som, hvis den får lov til at fortsætte, helt sikkert vil blive til atomkrig.

“Blandt det forrige århundredes kunstnere var den internationalt anerkendte violinsolist Yehudi Menuhin, en passioneret fortaler for oprettelsen af FN, et eksempel på Schillers portræt af den sande kunstner, hvis beslutsomhed om at eliminere årsagerne til krig efterlod en arv, der skal følges.”

Foto: HZL Video

Ti år med Bælte & Vej: Den afgørende betydning af infrastruktur -- CGTN (Kinas statslige tv-selskab)

Det er så godt som sikkert, at virkningen af Bælte- og Vej-Initiativet (BVRI), som præsident Xi Jinping tog initiativ til for kun 10 år siden, vil blive bedømt af fremtidige historikere i verdenshistorien som en af de enestående begivenheder, der markerer afslutningen på en æra og begyndelsen på en ny epoke.

For i løbet af disse 10 år – hvoraf de første ca. fem forløb ret ubemærket, næsten helt blokeret af de vestlige medier og tænketanke – udløste kraften i BVI's store infrastrukturprojekter en monumental ændring i den strategiske situation.

Mange lande i det Globale Syd kunne for første gang opleve de forvandlende fordele ved store infrastrukturprojekter, og med dem det konkrete perspektiv for at overvinde den fattigdom og underudvikling, som det neoliberale finansielle system i den transatlantiske sektor havde dømt dem til.

Kina var selvfølgelig i stand til at lancere og gennemføre BVRI baseret på den rige kulturelle tradition fra den gamle Silkevej, fordi landet havde gennemført en gigantisk omstilling fra et fattigt land til det, der meget vel allerede kunne være den mest magtfulde økonomi i verden med hensyn til reel produktionskapacitet.

Med Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik indledte Kina den mest imponerende fattigdomsbekæmpelsespolitik nogensinde ved at løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom, hvilket kulminerede med præsident Xis meget personlige håndtering af at finde stadig mere innovative måder at tackle fattigdom på i fjerntliggende landområder.

Dette hidtil usete succesfulde kinesiske økonomiske mirakel var den medfødte kredit, som BVRI fra starten tilbød alle fremtidige deltagerlande, som der nu er 150 af, og som derfor repræsenterer langt størstedelen af den menneskelige art.

I modsætning til vestlige kritikere af BVRI, som altid ser verden gennem spejlbriller, hvor de kun kan se projektionen af deres egne motiver, og som fejlagtigt fremstiller historiens største infrastrukturprojekt som et udtryk for Kinas imperiale ambitioner, repræsenterer den længere historiske bue af det kinesiske økonomiske mirakel, der strækker sig ind i BVRI, faktisk den største forbedring af menneskerettighederne på planeten til dato.

Den værste krænkelse af menneskerettighederne

Fattigdom er den værste krænkelse af menneskerettighederne. Forestil dig: Et fattigt barn bliver født af fattige forældre; underernæring og utilstrækkelig sundhedspleje forhindrer den fulde udvikling af hans eller hendes krop; ingen eller dårlig uddannelse forhindrer udfoldelsen af alle sindets kreative potentialer; barnet bruger hele sin energi på at finde et måltid om dagen, og så river en sygdom, der kunne behandles, for tidligt dette ufuldendte liv væk på grund af mangel på medicin til en overkommelig pris. Den fattige person dør uden nogensinde at have haft chancen for at leve det liv, det potentielt kunne have levet. Er det ikke den værste krænkelse af menneskerettighederne, som indtil videre har ramt mange

milliarder mennesker?

Tværtimod: De samme vestlige kræfter, som klager over BVRI, har haft årtier efter Anden Verdenskrig, hvor de kunne have bygget infrastruktur i Afrika, Asien og Latinamerika, men de undlod at gøre det. De foretrak at holde landene i det Globale Syd bevidst underudviklede som råvareeksporterende lande, så de kunne kontrollere alle led i den værdiforøgende produktionskæde og høste profitten, mens de holdt udviklingslandene i lænker af kreditbetingelser, som cementerede deres ugunstige stilling.

Denne bevidste fortsættelse af kolonialismen i sin moderne form ødelagde ikke kun livet for ofrene for denne politik, men også den moralske karakter hos de mennesker, der tillod denne situation at fortsætte, og som fantaserer om, at de lever i en smuk have, mens resten af befolkningen lever i en jungle.

Et rent landligt samfund vil forblive fattigt. Som den tyske økonom Friedrich List bemærkede, vil et rent landbrugssamfund altid forblive fattigt, da det har lidt at sælge og endnu mindre at købe ting for, og derfor ikke vil deltage i en blomstrende handel.

Udviklingen af en grundlæggende infrastruktur er derfor forudsætningen og nøglen til en harmonisk udvikling af landbrug, handel og industri, og produktionen fremmer kunst, videnskab og færdigheder, som er kilden til velstand og en stadigt stigende levestandard.

Infrastruktur og produktivitet

Basal infrastruktur, som er det underliggende idemæssige fundament for BVI's mange projekter, åbner derfor portene for frigørelsen af individets kreativitet til at opdage og anvende

universets grundlæggende universelle principper som videnskabeligt og teknologisk fremskridt i produktionsprocessen.

Det er denne forøgelse af produktiviteten, der er den eneste kilde til social værdi, ikke ressourcerne som sådan eller handelsbetingelserne. Infrastruktur er ikke en tilføjelse til landbrug og industri: den definerer på hvert udviklingsniveau spændvidden af den umiddelbare produktivitet per person og per kvadratkilometer i produktionsprocessen.

Samarbejdet mellem forskellige lande og Kina inden for rammerne af BVRI gør det muligt for hidtil mindre udviklede lande at springe over til mere avancerede niveauer af infrastruktur. Gode eksempler på dette er jernbanen mellem Kunming og Singapore, som gør Laos til det første land, der tilsluttes det kinesiske højhastighedstognet ved hjælp af kinesisk teknologi, og højhastighedstoget, der forbinder to af Indonesiens største byer, Jakarta og Bandung, med en tophastighed på 350 kilometer i timen.

Handlen mellem Kina og Europa er i høj grad blevet muliggjort af 77.000 godstog mellem Kina og Europa i løbet af de sidste 10 år, der har betjent 217 byer i 25 europæiske lande, som det blev offentliggjort for nylig af den Nationale udviklings- og Reformkommission. De har transporteret 7,31 millioner containere med varer til en samlet værdi af 340 milliarder dollars.

Den forbedrede indbyrdes forbundethed og de forskelligartede transportkanaler var klart til gavn for alle deltagende lande uden "risici". De, der propagerer for "derisking" fra disse fordele, bør studere de grundlæggende lektioner i økonomi. De, der ønsker at være en del af et nyt paradigme i internationale relationer, bør samarbejde med BVRI til deres egen fordel.

Foto: Paul Carmona, CC0